

Řečické zajímavosti

Datum vydání: 30. 03. 2021, číslo 1, ročník XLVI

Vážení čtenáři, připravili jsme pro vás jarní vydání Řečických zajímavostí. Už přes rok se nejen naše země, ale i celý svět, nachází ve velké epidemiologické krizi. Společenský, kulturní, sportovní i obyčejný život je buď velmi omezen nebo zcela pozastaven. Musíme však ještě chvíli vydržet a doufat v lepší zítřky, které určitě brzy přijdou... Za celou redakci a Město Kardašova Řečice bychom vám rádi popřáli krásné a pohodové Velikonoce. A také chvíle pohody strávené nejen při prohlížení řečických novin... A hlavně pevné zdraví!

A na co se můžete těšit uvnitř tohoto čísla?

FOTOGALERIE

INFORMACE Z MĚSTSKÉHO ÚŘADU

KOMENTÁŘE DŮLEŽITÝCH UDÁLOSTÍ

POHLEDY DO HISTORIE

ROZHOVOR

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665. **Redakční rada:** Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma, Jiřka Vondrková, František Beneš.
Redakce: Aneta Chvojková. **Redakce si vyhrazuje právo články zkrátit. S obsahem čtenářských příspěvků se redakce zpravodaje nemusí vždy ztotožňovat.** Fotka na úvodní straně
© Karel Ječný. Příspěvky můžete posílat na mail: recicke.zajimavosti@seznam.cz

Obsah:

	strana
Fotogalerie	2, 39-40
Nadcházející akce	3
Z městského úřadu	4-9
Události, zajímavosti, komentáře	10-19
Základní škola	20-21
Hasiči	21-23
Divadlo	24-27
Sport	27-29
Lidé z Řečice	30-34
Pohledy do minulosti	34-36
Inzerce	32-38

Jarní výsadba květin na náměstí J. Hrubého (foto: N. Semerád)

Jaro v Benátkách (foto: N. Semerád)

Náměstí Jaromíra Hrubého (foto: N. Semerád)

Nadcházející akce

Vzhledem k aktuální situaci a nouzovému stavu, se všechny plánované akce prozatím ruší. Pro více informací a čerstvé novinky o případných událostech sledujte webové stránky města nebo hlášení místního rozhlasu.

Děkujeme za pochopení...

Město Kardašova Řečice vyhlašuje II. ročník soutěže

ROZKVETLÁ ŘEČICE

Podmínky soutěže:

- Předmětem soutěže je květinová výzdoba oken, balkónů, lodžii nebo teras bytů či předzahrádek domů **viditelných z veřejných ploch** města **Kardašova Řečice**.
- Hodnotící kritéria: celkový vzhled (*estetický dojem*), originalita řešení, kvetení rostlin, barevná kombinace, přínos pro okolí.
- Přihlásit se mohou občané města K. Řečice (včetně místních částí Mnich a Nítovice).
- Květinovou výzdobu bude v průběhu letní sezóny hodnotit porota a ocenění v jednotlivých kategoriích se mohou těšit na pěkné ceny!
- Oznámení výherců proběhne ve třetím čtvrtletí roku 2021.

Přihláška:

- Přihláška musí obsahovat **jméno a příjmení, adresu, kontaktní údaje** (telefon nebo email) a **kategorii**, které se chcete zúčastnit (viz tabulka níže).
- Pokud přihlašujete někoho jiného než sebe, uveďte rovněž vaše kontaktní údaje.
- Přílohou přihlášky může být **barevná fotografie výzdoby** s komentářem.
- Přihláška musí obsahovat **adresu a popis výzdoby** (ulice a číslo domu, druh a barvu vysázených květin nebo pnoucích dřevin aj.).
- Přihláška musí být doručena buď **elektronicky** na e-mail: **rozkvetla.recice@seznam.cz**, v **písemné podobě** prostřednictvím pošty nebo **osobně** podáním do podatelny Městského úřadu na adrese: **náměstí Jaromíra Hrubého 64, Kard. Řečice 378 21**.
- Přihlášky posílejte kdykoliv v průběhu jara i léta, nejpozději však do: **31. 08. 2021**
- Přihlášením do soutěže **souhlasíte se zpracováním vašich osobních údajů**, které budou využity pouze pro účely této soutěže!
- Případné dotazy můžete pokládat na e-mail **rozkvetla.recice@seznam.cz** nebo telefonicky na podatelnu městského úřadu (384 383 031).

Kategorie:

1. Truhlíky
2. Předzahrádky

Z městského úřadu – slovo starosty města

Jaro je za dveřmi

Autor: Petr Nekuť

Mrazivý únor byl vystřídán během velmi krátké doby téměř jarními teplotami, a i pro nás začala práce na údržbě – doplňování a ošetřování městské zeleně. Část údržby provádíme vlastními pracovníky, na ty odbornější práce pak spolupracujeme se zahradnickou firmou manželů Hájkových z Jindřichova Hradce, kteří se již koncem února pustili do ošetřování naší zeleně. Prořezy stromů, odstraňování suchých květů, přihnojování, ale i příprava na novou výsadbu, kterou připravujeme zejména v Nádražní ulici, jsou v současné době v plném proudu a výsledek by měl být vidět již začátkem léta. Rovněž připravujeme doplnění květinové výzdoby na náměstí o tak zvané květinové válce, které jsou do určité výšky osazeny velkým množstvím květů. Spolu s dokončenou obnovou starého hřbitova, kde byla doplněna zeleň o nové stromy i květinové záhony a parkový mobiliář tak vzniklo další místo pro příjemné posezení ve městě.

Péče o městskou zeleň, zejména v poslední době, se neustále rozšiřuje a zkvalitňuje a je to na vzhledu města znát. Není to věc jednoduchá ani laciná, ale rozhodně to nejsou zbytečně vyhozené peníze a v péči o městskou zeleň budeme i nadále pokračovat.

Jarní květiny v parčíku před Jednotou (foto: N. Semerád)

Naši senioři byli vakcinováni proti Covidu-19

Autor: Petr Nekuť

Také v našem městě je poslední doba ve znamení nemoci Covid-19 a všeho, co k tomu patří – od různých omezení až po zákazy všeho možného. Přesto počty nakažených stále stoupají – k 25. únoru 2021 to bylo 31 lidí. I když jsme měli také již více než 60 nakažených, stále více se ukazuje, že jedinou cestou bude zřejmě vakcinace celé populace a přednostně samozřejmě našich seniorů. Snažil jsem se pro ně zajistit vakcinaci přes naše obvodní lékaře, ale oni zatím bohužel nemají přístup k vakcínám.

Očkování v DPS (foto: N. Semerád)

Když se objevila možnost přihlásit náš Dům s pečovatelskou službou do programu, který vyhlásil začátkem února Jihočeský kraj, okamžitě jsme toho využili a čekali jsme na odezvu, i když jsme věděli o potížích s dodávkou a distribucí vakcín po celé republice i v celé Evropě. Byli jsme proto velmi mile překvapeni, když se ve středu 24. února odpoledne ozval Dr. Kubiček s oznámením možné vakcinace v Domě s pečovatelskou službou. Okamžitě jsme letákem informovali obyvatele v DPS a druhý den jsme svolali i informační schůzku pro jeho obyvatele, kde jsme vysvětlili možnosti a průběh celé akce včetně

ně nezbytné administrativy. Po počátečních rozpacích a dotazech se přihlásili k vakcinaci téměř všichni. V pátek ráno odesíláme seznam do Jindřichova Hradce a během dne upřesňujeme hodinu, která se posunuje dopředu na 14:30 z původních 15:00 hodin. Po příjezdu vakcinačního týmu pod vedením Dr. Kubíčka a dvou mediků (všem bych chtěl velmi poděkovat) urychleně stavíme improvizované vakcinační místo, které vzhledem ke krásnému počasí je na terase a vlastní klubovnu využíváme jako odpočinkové místo při čekání na případnou postvakcinační reakci, která se naštěstí neobjevila. Vakcinace probíhá velmi rychle, vakcínu od firmy Pfizer má tým připravenou ve stříkačkách a nejvíce času zabere administrativní. Nálada je velmi dobrá, lidé oceňují přístup týmu a zejména, že nemusí za vakcinaci nikam cestovat. Během necelé hodiny je akce skončena a já věřím, že splnila svůj účel. Revakcinace je pak naplánována za měsíc – v pátek 26. března 2021. I nadále jsme připraveni poskytovat prostory pro případnou vakcinaci v našem městě, abychom ušetřili lidem zbytečné cestování, ale to už nezáleží jenom na nás. Připomínám fakt, že pokračuje možnost pomoci při registraci k vakcinaci prostřednictvím pracovníků městského úřadu.

Nový zákon o odpadech vyžaduje třídění

Autor: Petr Nekut

Koncem loňského roku byl Sněmovnou přijat nový zákon o odpadech, který velkou měrou mění hospodaření s odpady, podporuje ale i tlačí třídění odpadu jak legislativně, tak finančně.

Zákon sice posunul zákaz skládkování využitelných odpadů na rok 2030, zároveň ale ukládá povinnost recyklovat do tohoto roku o třetinu více odpadu než v současné době. Finančních kroků je celá řada a ten první začal platit od 1. ledna letošního roku, kdy se zvýšil poplatek za uložení odpadu na skládce z 500 Kč za tunu odpadu na 800 Kč za tunu a bude se zvyšovat každý rok až na 1850 Kč za tunu v roce 2029. Toto zvýšení se samozřejmě promítne do nákladů každé obce na odpadové hospodářství a samozřejmě též do poplatků pro občany. Je proto třeba v mnohem větší míře třídit všechny recyklovatelné odpady (papír, sklo, plasty, kovy, bioodpad, textil, elektrozařízení, baterie a tak dále) a tím snížit množství i náklady za směsný komunální odpad. Za vyříděné suroviny (o které

bohužel v současné době není velký zájem a musíme za ně platit), dostaneme určitý příspěvek od EKO-komu, který sníží rozdíl mezi příjmy a výdaji v odpadovém hospodářství. Pro vaši informaci příjmy tvoří poplatky od občanů, podnikatelů a příspěvky od Eko-komu a jsou ve výši 1815 000 Kč. Naproti tomu výdaje jsou ve výši 3 600 000 Kč a rozdíl musí hradit město z vlastních prostředků, které pak chybí jinde.

V příštích letech se proto musíme zaměřit zejména na prevenci vzniku odpadů, žít a hospodařit ekologicky, využívat bezodpadové technologie, dávat přednost výrobkům s minimem odpadu, protože nejlacinější odpad je ten, který vůbec nevznikne a nemusí se tudíž nákladně likvidovat.

V poslední době město výrazně rozšířilo množství míst a kontejnerů na tříděný odpad, pořídili jsme si techniku na jejich obsluhu a svoz a jsme připraveni v případě potřeby toto dále rozšiřovat, protože máme v třídění ještě velké rezervy, jak nám ukazují statistiky, z nichž některé údaje uvádím:

Výtěžnost obce v porovnání s průměrem Jihočeského kraje

kg/obyvatel/rok:

Papír

K. Řečice	16,13 kg	Jihočeský kraj	22,2 kg
-----------	----------	----------------	---------

Plast

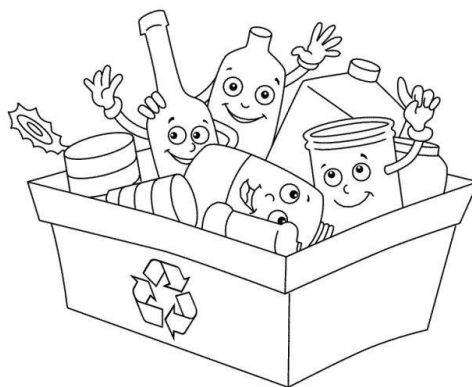
K. Řečice	12,51 kg	Jihočeský kraj	17,2 kg
-----------	----------	----------------	---------

Sklo

K. Řečice	9,4 kg	Jihočeský kraj	18,1 kg
-----------	--------	----------------	---------

Směsný komunální odpad

K. Řečice	276 kg	Jihočeský kraj	205 kg
-----------	--------	----------------	--------

Z těchto údajů je zřejmé, že v třídění máme co dohánět a ve směsném komunálním odpadu je třeba se zamýšlet co je jeho příčinou a udělat taková opatření, abychom zvýšili množství vyříděných surovin, a naopak zmenšili zbytkový komunální odpad. Nezbytná bude namátková kontrola odpadu v popelnicích a pokud se zde najdou recyklovatelné suroviny – zejména papír, sklo a plasty tak nebude popelnice vyvezena a majitel si bude muset odpad přetřídit. Rovněž je třeba se zamyslet nad četností svozů, lépe využívat služeb sběrného dvora a kompostárny a samozřejmě ke třídění odpadů vychovávat i mladou generaci.

Odpady jsou a v budoucnu budou ještě mnohem nákladnější, a pokud nechceme platit zbytečně velké poplatky za odpad, je na nás všech, abychom důsledným a zodpovědným přístupem šetřili naši kapsu i životní prostředí.

Upozornění občanům, kteří chtějí dostávat hlášení městského rozhlasu do e-mailové pošty:

- 1) webové stránky města (www.kardasova-recice.cz)
- 2) na úvodní straně dole napravo zadat: **novinky e-mailem** (zadat vaši e-mailovou adresu)

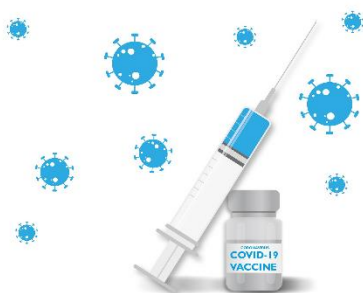
ověřovací kód (opíšete)

- 3) zobrazí se: „souhlasím se zasíláním novinek e-mailem z webu <https://www.kardasova-recice.cz>

zadáte: „uděluji souhlas se zpracováním osobních údajů“

- 4) poté do vaší e-mailové schránky přijdou dva odkazy a vy znovu potvrdíte, že chcete hlášení rozhlasu odebírat.

Upozorňujeme občany starší 70 let, že pokud budou chtít pomoci s **rezervací očkování proti COVID 19**, mohou se přihlásit na telefonním čísle úřadu: **384 383 031**. K registraci budete potřebovat nahlásit své jméno a příjmení, rodné číslo, číslo zdravotní pojišťovny, telefonní číslo a adresu trvalého pobytu.

Svoz bioodpadu bude probíhat od měsíce dubna každý pátek v sudém týdnu. První svoz 9. dubna 2021.

Poplatky za komunální odpad a psy se platí každé pondělí od 7:00 – 17:00 hodin a středu od 07:00 – 17:00 hodin.

Důležité informace

Městský úřad

Tel: 384 383 031

Web: www.kardasova-recice.cz

Mail: posta@kardasova-recice.cz

Úřední hodiny:

Pondělí: 7:00 – 11:30, 12:30 – 17:00

Úterý: neúřední den (7:00-11:30, 12:00-15:30)

Středa: 7:00 – 11:30, 12:30 – 17:00

Čtvrtek: neúřední den (7:00-11:30, 12:00-15:30)

Pátek: neúřední den (7:00-11:30, 12:30-13:30)

Knihovna

Tel: 384 382 092

Mail: knihovna.krecice@gmail.com

Výpůjční doba:

Pondělí: 7:00 – 12:00, 13:00 – 17:00

Úterý: Zavřeno

Středa: 7:00 – 11:00, 12:00 – 17:00

Čtvrtek: 8:00 – 11:00, 13:00 – 15:00

Pátek: 8:00 – 12:00

Sběrný dvůr

Provozní doba:

Středa: 16:00 – 18:00 (duben-říjen)

Sobota: 9:00 – 11:00

Kompostárna

Po tel. domluvě (384 383 031)

Lékaři

MUDr. Martina Janoušková (prakt. lékař pro dospělé) – **384 382 183**

MUDr. L'ubica Horkayová (gynekologická ord.) – **728 849 541**

MUDr. Jana Slavíková (prakt. lékař pro dospělé) – **384 383 610**

MUDr. Jana Sedláčková (prakt. lékař pro děti a dorost) – **725 373 032**

MUDr. Ilona Žídková (stomatologická ordinace) – **384 382 254**

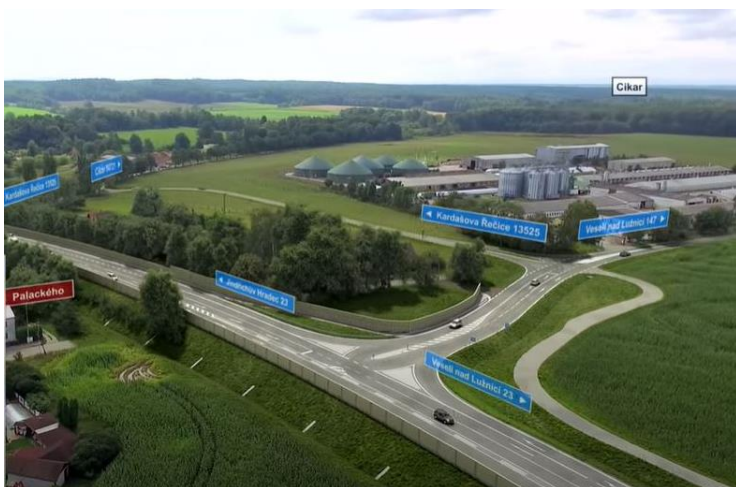
Lékárna Benátky – PharmDr. Jiřka Dvořáková – **384 383 029**

Vizualizace obchvatu

Video s velmi povedenou vizualizací plánovaného obchvatu Kardašovy Řečice lze najít na stránce youtube.com pod heslem „Vizualizace obchvatu Kardašovy Řečice“ nebo stránkách města pod odkazem <https://www.kardasova-recice.cz/volny-cas/aktuality/video-vizualizace-obchvatu-kardasovy-recice-853cs.html>.

Celkový pohled na trasu obchvatu (ŘSD)

Sjezd do Kardašovy Řečice ze směru od Veselí n. Lužnicí a pohled na křižovatku u ulice Palackého (ŘSD)

Pohled na část obchvatu u sjezdu na Mních a Kardašovu Řečici směrem od Jindřichova Hradce (ŘSD)

Z jednání rady a zastupitelstva města

Ve zkratce z rady města

Autor: Dana Machová (místostarostka)

Rada například schválila:

- **závěrečný účet** města s celkovým **přebytkem 14 904 195, 21 Kč**
- **zprávu auditora** se závěrečným výrokem „**bez výhrad**“
- **účetní závěrku** města
- **výsledek hospodaření ZŠ a MŠ K. Řečice – finanční přebytek 106 243 Kč** bude převeden do Rezervního fondu
- žádosti o poskytnutí **finančních prostředků** na činnost místních organizací
- **prodej pozemků** na výstavbu garáží
- **přídělení bytů** – čp. 720, čp. 460
- jmenování **komisí pro výběrová řízení** týkající se **plynifikace, výstavby chodníků** v ulici Husova a Bezručova, **pořízení lesní techniky a realizace parcel** k výstavbě rodinných domů
- schválila **vítěze výběrového řízení** na výstavbu chodníků v ulici Husova a Bezručova – firma Antonín Krňa s. r. o.

Rada vzala na vědomí **rozpočtové opatření č. 1/2021**, byla seznámena se **Zákonem o odpadech**, s možností využít **dotaci** ze Státního fondu životního prostředí **na rekuperaci do tělocvičny a výměnu vzduchotechniky v kuchyni** základní školy, s informacemi o průběhu **stavebního řízení** týkajícího se nové **autobusové zastávky** v obci Mnich a s **pokračujícími pracemi** v bytovém domě v Lažanech. Projednala **stížnost** občana města.

Z jednání zastupitelstva města

Ze zápisu zveřejněného dne 14. 1. 2021 na stránkách města, zapisovala Dana Machová. Více informací najdete na www.kardasova-recice.cz / Úřad / Úřední deska / Zápis a usnesení z jednání zastupitelstva města

Zastupitelstvo města konané dne 16. 12. 2020 projednávalo tyto body:

Bod č. 1 – Zpráva o činnosti Městského úřadu za uplynulé období

- Starosta města seznámil přítomné se stavem a opatřeními v souvislosti s šířícím se koronavirem, dezinfekce DPS, mobilizace apod.
- Byla dokončena rekonstrukce objektu čp. 365. Na tuto akci se podařilo získat dotaci. Město pokračuje v přípravách na výstavbu bytových domů v ulici Smetanova (studie, projekty, řešení pozemků).
- Proběhla výměna aeračních prvků na ČOV v K. Řečici, šoupat a uzávěrů.
- Město odpustilo nájem z nebytových prostor podnikatelům, kteří nemohli v důsledku šíření nákazy koronaviru provozovat svoji činnost.
- Město řeší problematiku kanalizace v ulici Husova. Probíhají jednání s Jihočeským krajem ohledně podílu na vybudování nové komunikace.
- Dokončuje se „Rekonstrukce starého hřbitova“
- Probíhá příprava projektové dokumentace na zainvestování nových stavebních pozemků v lokalitě Na Hůrkách.
- Připravuje se výstavba autobusové zastávky v Mnichu za předpokladu, že město získá potřebný pozemek pro tuto stavbu.
- Město pokračuje v udržování a doplňování veřejné zeleně prostřednictvím odborné firmy.
- Proběhlo jednání ohledně výstavby obchvatu města.
- Pokračuje projektování plynifikace města.
- Byl natočen pořad Cyklotoulky.
- Pokračuje těžba dřeva napadeného kůrovcem v obecních lesích.
- Město získalo dotaci na výstavbu workoutového hřiště.

- Město podává průběžné žádosti o poskytnutí různých dotací.
- Město pokračuje v opravách bytů v čp. 346 v Lažanech.

Bod č. 2 – Zastupitelstvo města *schválilo rozpočet města Kardašova Řečice na rok 2021.*

Bod č. 3. – Zastupitelstvo města *schválilo Změny č. 1 územního plánu města Kardašova Řečice.*

Bod č. 4 – Zastupitelstvo města *schválilo bezúplatný převod pozemků p.č. 2494/13 a p.č. 2509/1 v k.ú. Kardašova Řečice od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových.*

Bod č. 5 – Zastupitelstvo města *schválilo koupi pozemků v areálu ČOV p.č. 3137/1 a p.č. 3140/5 v k.ú. Kardašova Řečice o výměře 1032 m² za cenu stanovenou znaleckým posudkem ve výši 183 000 Kč.*

Bod č. 6 – Zastupitelstvo města *schválilo žádosti o poskytnutí finančního příspěvku na rok 2021 pro:*

- společnost Slunce, Pečovatelská služba s.r.o. ve výši 40% z vybrané částky od uživatelů pečovatelské služby
- SH – ČMS Sbor dobrovolných hasičů, z.s., Kardašova Řečice ve výši 54 000 Kč
- Kynologický svaz ZKO 239 Kardašova Řečice ve výši 30 000 Kč
- Divadelní spolek J. K. Tyl Kardašova Řečice ve výši 36 000 Kč
- FK Kardašova Řečice 1922, z.s. ve výši 200 000 Kč
- Model klub Kardašova Řečice z.s. ve výši 30 000 Kč
- Audiovizuální studio Jindřichův Hradec z.s. ve výši 32 000 Kč

Bod č. 7 – Zastupitelstvo města *vzalo na vědomí informaci o provedených rozpočtových změnách.*

Bod č. 8 – Zastupitelstvo města *schvaluje mimořádnou odměnu starostovi města MVDr. Petrovi Nekuťovi* za vybudování hasičské zbrojnice, úspěšné jednání ohledně vybudování obchvatu města, vysokou úspěšnost při jednání o získávání finančních prostředků z dotačních titulů a organizační záležitosti ohledně koronavirové krize ve výši dvou měsíčních platů.

Bod č. 9 – Zastupitelstvo města *schválilo rozpočet Mikroregionu Řečicko – Svazku obcí Řečicka na rok 2021.*

Bod č. 10 – Diskuze

V rámci diskuze byla promítnuta vizualizace obchvatu města. Dále vystoupil pan Pitner s objasněním svého záměru. Tomáš Englický vyzval zástupce spolků ke spolupráci při pořádání kulturních akcí pro město. Stanislav Vodrážka podal požadavek na zveřejňování hlasovací listiny z jednání zastupitelstva města.

Z městského úřadu – Sbor pro občanské záležitosti

„Blahopřejeme jubilantům naší obce“

Autor: Zdeňka Bzonková

V uplynulém čtvrtletí oslavili svá významná životní jubilea tito naši spoluobčané:

Václav Vodrážka
Marie Skůpová
Marie Kaislerová
Antonín Bouzar
Vlasta Bělohávková
František Kazda
Josef Bureš
Zdeňka Vlková
Vlasta Saláková
Anna Fousová
Anna Ježková

Zdenka Loskotová
Miroslav Kvoch
Miroslav Holub
Zdeňka Vrzalová
Růžena Bumbrová
Josef Mach
Erika Maštálřová
Josef Vobejda
Jaroslav Straka
Jan Fidler
Josef Daněk

Jana Dvořáková
Marie Holá
František Žák

Události, zajímavosti, komentáře

Studentky Virtuální univerzity třetího věku pekly pro zdravotníky

Autor: Jitka Vondrková

Na začátku března přišly k „výdejnímu okénku“ do naší knihovny dvě studentky VU3V. Jarka Vlková a Maruška Šašková. A přišly s nápadem.

Když prý se nemůžeme scházet v knihovně a společně sledovat přednášky, je potřeba dělat něco užitečného a pomáhat. A že by něco dobrého upekly a upečené dobroty poslaly sestřičkám a doktorům do nemocnice

v Jindřichově Hradci, kteří jsou přetíženi péčí o pacienty s covidem. Nápadu se chytilo několik studentek VU3V. První týden dodalo své dobroty šest pekařek, druhý týden sedm.

Asi by nebylo nic platné něco napéct, a pak to nemít, jak doručit. Touto cestou bychom chtěli poděkovat paní Jitce Machové, která velice ochotně a nezištně upečené dobroty odvezla a předala na různá nemocniční oddělení. A obrovské poděkování patří Jarce a Maruše za nápad a všem ostatním za realizaci nápadu.

Jak se celá akce povedla, posuďte dle přiložených fotografií.

Zdravotníci Nemocnice Jindřichův Hradec se sladkými a slanými dárky od děvčat z VU3V (foto: Nemocnice JH)

Před 140 lety zemřel básník Boleslav Jablonský

Autor: Zdenka Maršíková

České národní a kulturní obrození v 19. století, jež bylo na začátku vývoje, směřujícího k naší pozdější státní samostatnosti, mělo své představitele, díky nimž se český národ jako by znovu narodil v plné síle. Na této duchovní obrodě se podíleli především lidé pera, jak se říká, básníci, spisovatelé, jazykovědci, historici a další, jejichž jména můžeme najít ve školních učebnicích literatury či dějepisu. Spolu s nimi působili v tomto duchu zvláště na venkově i mnozí duchovní, jejichž úloha nebyla zcela doceněna. Vzpomeňme v tomto smyslu na kaplana Pavla Fortunáta, působícího v Kardašově Řečici ve 40. – 50. letech.

K českým obrozencům patřil i básník Boleslav Jablonský, občanským jménem Karel Eugen Tupý, rodák řečický a později strahovský premonstrát, jenž se stal na půl století nejpopulárnějším českým básníkem nejen lidových vrstev. Jeho sbírku básní daroval v roce 1845 Karel Havlíček Borovský své milé Fany Weidenhofferové. Jablonského básně obdržela od Jana Nerudy jako projev vřelého citu i Anna Holínová. Mnohými citáty z Jablonského něžné lyriky se plnily dívčí památníky a verše z Moudrosti otcovské nechyběly v žádné školní čítance. Jeho sbírka básní, kterou časem doplňoval, vycházela opakovaně do roku 1895. Od počátku 20. století Jablonského hvězda pomalu hasla, ale jeho milostná poezie se četla stále. Poslední vydání Písní milosti (původně obsažených ve sbírce Básně) vyšlo samostatně ve Vilímkově nakladatelství díky Bedřichu Fučíkovi ještě v roce 1942.

Jablonského angažovanost v českém obrození byla příčinou jeho přeložení z Radonic nad Ohří, kde byl kaplanem, do polského Krakova. Působil zde jako farář kláštera premonstrátů na Zvěřinci a vykonával řadu dalších církevních funkcí, včetně školního inspektora. Jeho návštěvy v Čechách byly ojedinělé, ale vždy měly svůj ohlas v kulturní veřejnosti. Se starými přáteli se potkával v domě Vojtěcha Náprstka v Praze na Starém městě. Navštívil několikrát i svou rodnou Kardašovu Řečici. Veřejně vystoupil naposledy v roce 1863 na Velehradě při oslavách tisícího výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. V Krakově působil víc než třicet let. I v polské veřejnosti byl oblíbeným literátem a také jeho kázání byla pověstná. Poláci o něm říkali, že je: „mistr slova od svatého Salvátora“.

Jablonský zemřel v klášteře na Zvěřinci 27. února 1881. Návrat jeho ostatků do vlasti a jeho slavný pohřeb 13. března, vypravený ze Strahovského kláštera na Vyšehrad, to byla jedna velká národní manifestace za účasti několika desítek tisíc osob. V roce 1886, při pátém výročí jeho úmrtí pak byl v Kardašově Řečici básníkovi odhalen pomník a na průčelí radonické fary byla vsazena pamětní deska.

Poznámka:

Jablonského pozoruhodný život mapují dvě publikace:

básnickova monografie Zdenky Maršíkové: *Těžko jest slavíku*

a antologie řečických autorů Jana Frolíka: *Zaneste city mé ku klidné Řečici*

Boleslav Jablonský (zdroj: Světozor)

Jak naložit s pamětí starých cest

Autor: Zdena Maršíková (s použitím textů Tomáše Brolíka a Matěje Stránského z Respektu/2019)

„Hnutí Starostů a nezávislých přišlo v roce 2019 s nápadem obnovit na venkově historické polní cesty. Plán s názvem „1000 a 1 cesta pro krajinu“ je prostý: každá obec by měla obnovit aspoň jednu zapomenutou cestu ve svém katastru. Pokud to vyjde, český venkov se postupně vymaní ze sevření rozlehlých lánů a život v Česku se nenápadně, ale podstatně změní. Stromy, které se vysadí podle obnovené cesty, ožíví nekonečné lány. Nájemcům polí lze vyjít vstříc tím, že se vytvoří mezi stromy jedno místo pro zemědělskou techniku, která tudy může projíždět mezi oběma polovinami pole.“

V této citaci z článku T. Brolíka je kladen důraz na roli cest v krajině spíše z hlediska estetického a samozřejmě ekologického. Ale není zde zdůrazněno, že ke zrušení cest došlo v zájmu jedné strany, aniž by byl brán ohled na potřeby veřejnosti.

Uvedu konkrétní příklad z katastru našeho města. Od cesty, která vede od Nového rybníka za Hradem na Peřkovu hráz (a dál k rybníku Popelovu) kdysi odbočovala cesta mezi poli, která byla pro pěší významnou zkratkou do Babek, resp. do Masarykova háje a byla intenzivně využívána. V místě bývalého rozcestí stále stojí výrazný strom, dokonce zde přetrvává i kříž, typický znak rozcestí v české krajině. Ovšem toto místo už dávno rozcestím není, protože cesta k lesu je zaoraná. Lidská paměť je ale dlouhá a stejně tak zažitě zvyky. A tak si řečičtí obyvatelé rok, co rok, od jara do podzimu, prošlapávají pěšinku polem, aby si zkrátili cestu na houby či na borůvky, což je důkazem, že ta cesta měla a mohla by mít i dál svůj

Stará cesta do Babek (foto: Z. Maršíková)

smysl. V současnosti je vybudována nová silnice, jakýsi obchvat, který velkou oklikou do Masarykova háje také vede, ale je vhodný spíš pro toho, kdo jede autem nebo na kole. Poměrně dlouhá je pro pěší i trasa po Zrádné cestě až k lesu Babky s následným odbočením ke studánce v Masarykově háji. Jaká je tedy logika současného stavu, když lidem ta cesta chybí?

V článku „Konec obcházení“ Matěj Stránský cituje starostu Spáleného Poříčí Pavla Čížka: „Nejdražší je vytýčení geodety. Samotný trávník, stromy a péče o cestu jsou zanedbatelná položka, takže jedna cesta vyjde na pár desítek tisíc korun. Kupovat pozemky není nutné, obce tyhle zapomenuté cesty vlastní. Jenže o tom spousta z nich vůbec neví.“ Zda ví nebo neví náš městský úřad nevím ani já, ale stačí se podívat do katastru nemovitostí, abychom jednoduše zjistili, že cesta je úředně stále majetkem města Kardašova Řečice. Proč ji tedy nemůžeme užívat? Obracím se s touto otázkou na naše městské zastupitele a ptám se současně: Co myslíte, nestálo by za to, tu starou cestu obnovit a vyjít vstříc mnoha lidem, kteří ji evidentně stále chtějí užívat? Když budujeme cyklostezky, což udělat také něco pro chodce a tuhle cestu jim vrátit. Vysází-li se při ní i stromy, bude to další bonus jak pro chodce, tak i pro krajinu jako takovou.

Ráda bych ještě připomněla neudržovaný stav historické cesty, která kdysi bývala nejkratší spojnici mezi řečickou Dolní stranou a Cikarem. Část ji vede od židovského hřbitova podle levé strany potoka Řečice k rybníku Popelovu. Ovšem, že vede podle potoka, poznáme v těchto místech jen nahlédnutím do mapy, neboť potok je skrytý v hustém neproniknutelném houští, což si říká o jistou revitalizaci. Mohla by to být pěkná procházková trasa. Silnice do Cikaru je dnes vzhledem k počtu aut a cyklistů pro pěší dost nebezpečná.

Věřím, že životní prostředí a služba veřejnosti je jednou z priorit městského zastupitelstva, a že se možná dočkáme změny. Přimlouvám se za všechny, kteří do přírody nejraději **chodí**.

Kříž u staré cesty do Babek (foto: Z. Maršíková)

Domov a vše, co k němu patří

Autor: Zdena Maršíková

Už rok jsme konfrontováni se situací, jakou několik generací dosud nezažilo. Kvůli epidemii koronaviru utichlo veškeré společenské dění a utlumena je činnost mnoha firem, z nichž některé jsou už v existenčním ohrožení. Život se jako by uzavřel do ulity. Jsme nuceni dodržovat opatření zdravotní ochrany, omezili jsme osobní kontakty a jaksi se stáhli za zdi našich domovů, jak do obranných pevností, což mě přivádí k úvaze o roli domova jako takového. Být někde doma znamená mít svoje zázemí, kde jsme bezpodmínečně přijímáni a kde se cítíme bezpečně. Je to naše zásadní životní potřeba, ač si to někdy ani neuvědomujeme. Nejde jenom o určité místo, svou roli hrají i vztahy, jak rodinné, tak i ty ostatní, které si postupně tvoříme. Kolik míst může člověk v životě přijmout jako domov? Je to jistě individuální. A čím se nám zapíše do duše? Jak jinak než vzpomínkami.

Říká se, že kdo se narodil v Praze, je křtěný Vltavou, ale můj domov byl ve skutečnosti od Vltavy dosti vzdálený, až na jejím řídce zastavěném východním konci, kde bylo tehdy blíž k venkovu než k městu. Stavět se tu začalo teprve po roce 1918, a to na bývalých církevních pozemcích, převážně loukách. Tato skutečnost se promítla i do názvů ulic, v nichž se luka a lučiny skloňovaly v několika pádech. Podobně některé ulice nedaleko od nás nesly jména související s chmelnicemi, vysázenými kdysi na mírném a táhlém svahu kolem usedlosti zvané „Chmelnice“. Že jsme bydleli na kraji města, bylo patrné i z toho, že naše ulice končila pod kopcem, zvaným Třešňovka, na němž byl a je dodnes třešňový sad. Chuť i vůni těch velkých, tmavě červených masitých chrupek si pamatuji dodnes. V údolí pod Třešňovkou jsou zakotveny mé nejstarší vzpomínky z dob bezstarostného dětství. Paměť mé starší sestry sahá hlouběji do minulosti. Pamatuje si, jak v únoru 1945, po americkém bombardování továren zbrojního průmyslu, které pracovaly pro Němce, místní obyvatelé z vrcholu toho kopce pozorovali hořící Vysočany. Kousek od našeho domu ve svahu pod hřištěm byl profíletecký kryt, kam lidi utíkali, když to začalo. Běžela tam i maminka s devítiletou Týnou a desetiměsíčním miminem v náručí, což jsem byla já. Když začaly houkat sirény, bylo něco po poledni, tatínek byl

v práci a sestra ve škole. Paní učitelka děti pustila, aby rychle běžely domů. Když potom v květnu začalo Pražské povstání, krásná paní učitelka, které děti říkaly Sněhurka, jednoho dne nepřišla do školy. Německý voják ji na ulici v centru Prahy zastřelil. I takové příběhy se vynoří při vzpomínce na domov.

Po letech, kdy už jsem byla vdaná, nás okolnosti zanesly na sídliště na opačném konci Prahy. I když bylo naše bydlení celkem pohodlné a okolí sídliště přívětivé, já si tam sounáležitost s místem nevypěstovala. Naše děti to určitě vnímaly jinak, žily tu od narození, chodily do školy, měly tu kamarády, vytvořily si vztahy, které k domovu neoddělitelně patří. Mě tu duch místa neoslovil. Sídlíště pro mě nemělo dějiny, neotiskly se tu mé dávné prožitky, pocity, vzpomínky ani místní jména, s nikým jsem tu nehrála kuličky. Měla jsem vždy ráda starou Prahu, která svou historií a krásou v člověku vzbuzuje obdiv a respekt. Ale velké město, ať sebekrásnější, které člověk neobhlédne z věže kostela, asi nelze celé přijmout jako domov. Lze si ho zamilovat, zálibně procházet, kochat se architektonickými styly všech dob, ale jistého odstupu se nezbavíte. Jako domov budete vždycky vnímat jen velmi malou část z toho všeho, jen jistý okruh kolem svého bydliště, kde jste vyrůstali.

Obecní rybník (foto: K. Nohava)

Ize vnímat dispozici jeho historického založení, nová výstavba našťestí převažuje jen na jeho okrajích. Svůj dobový půvab si stále udržuje horní strana náměstí i další jednotlivé domy v okolí kostela, část Palackého ulice, Malé stránky, část Tyršovy ulice, celá Hradní ulice. Pěkné je i řečické okolí s lesy a rybníky a březovými alejemi, někde stále ještě odolávajícími zubu času. Za ta léta, co sem patřím, jsem měla možnost poznat dlouhou historii města, mnohých domů a rodů, což jsem mohla využít při psaní knih s řečickou tematikou. Těší mě, že se mohu občas podílet na kulturních aktivitách města a také mě těší přátelské vztahy, které jsem tu mohla navázat, a kterých si vážím. I to patří k domovu. Ráda jsem tu trvale a definitivně zapustila kořeny, a to hluboko a nezvratně.

V dnešní trochu šílené době covidové, kdy už dlouhou dobu jsme odkázáni na život v ústraní a izolaci, kdy ulice zejí prázdnotou a v obchodech se mívá jen pár jednotlivců, kdy s rodinnými příslušníky či kamarády jsme ve spojení jen prostřednictvím telefonu nebo internetu a se sousedy si povídáme přes plot, se nám domov stal nejen útočištěm, ale i přirozenou ochranou před epidemií. Věřím, že se už brzy dočkáme zlepšení, že se budeme moci znovu potkávat, že obnovíme kulturní a sportovní aktivity, že prostě budeme žít zase normálně. Svou úvahu píšu v polovině března a doufám, že v době před Velikonocemi, kdy vychází jarní číslo Řečických zajímavostí, už na tom budeme lépe. Zatím tedy dodržujeme ochranná opatření, mějme trpělivost a těšme se na lepší časy.

Sjezd řečického potoka

Autor: Aneta Chvojková

V době koronaviru máme velmi omezené možnosti, co dělat ve svém volném čase. Lidé chodí na procházky, jezdí na kole a poznávají okolí svého bydliště. Když jsem v únoru zahlédla na facebookové stránce Fotogalerie z Kardašovy Řečice a okolí fotky ze sjíždění řečického potoka, hned se ve mně probudila myšlenka, že bych to taky chtěla zkusit. Společně s kamarádkou Kačkou Dohnalovou jsme začaly plánovat, kdy tuto dobrodružnou akci provedeme...

Na svůj třetí domov v pravém slova smyslu jsem čekala dalších dvacet let, až na okraj seniorského věku, kdy jsme se s manželem rozhodli přestěhovat se natrvalo do domu po rodičích v Kardašově Řečici. Můj současný domov téměř bezvýhradně splňuje vše, co člověk od domova očekává. Mohu to vyjádřit například tím, že kdykoliv odtud odjždíme, odjždíme s pocitem těšení se na návrat. A když od Pleší uvidím „to údolí, kam vítr nikdy nefouká“, jak kdysi dávno napsala v básnička jedna zdejší manželova spolužačka, cítím, že už jsem doma, i když ani tady jsem s nikým nehrála kuličky. Kardašova Řečice, rozprostřená kolem gotického kostela sv. Jana Křtitele, je celkem nenápadné venkovské městečko, ale já cítím jeho zvláštní kouzlo. Stále tu

Aby se sjezd Řečického potoka povedl, musí být zvýšená hladina vody. Pár dní před naším pokusem jsme se prošly po Benátkách a zhodnotily situaci – vody je dost, o víkendu můžeme jet. Loď máme, starou, pěknou, klasickou „Vydru“. Prostudování terénu necháváme osudu, proběhne až v průběhu plavby.

V sobotu 20. února po obědě vyrážíme na start naší plavby. Původně jsme chtěly vyplouvat už někde v místě od zdravotního střediska, ale když jsme došly k potoku, zjistily jsme, že hladina vody oproti tomu, jak vypadala v týdnu, je podstatně nižší. Chvíli jsme přemýšlely, jestli celou akci nezrušit, ale nakonec padlo rozhodnutí – vyjedeme až od fotbalového hřiště, kde už je koryto přírodní a hladina je v něm pocitově výše a budeme doufat, že někde neuvízneme.

Asi 15 minut jsme se praly se spouštěním lodi na vodu, v čemž nás výborně podporovali kluci Karasovi a Honza Kalina s přítelkyní Eliškou. Všechno dokumentovali a nám se úspěšně podařilo se posadit na vodu. Můžeme jet! Počasí je krásné, svítí sluníčko a nefouká, i tak se ale hodí více vrstev oblečení, protože nikdo neví, co bude „za rohem“, jestli se „neuděláme“ anebo nezůstaneme někde delší dobu zaseknuté ve stínu.

Kačka na startu naší plavby (foto: A. Chvojková)

Průjezd Habeší a vpravo pohled z lodi na Babky (foto: A. Chvojková)

Krajina řečického potoka (foto: A. Chvojková)

Koryto řečického potoka vede kolem fotbalového hřiště, kde nás čeká první zkouška. Na velmi krátkém úseku se zde nachází několik stupňů, které už z dálky vůbec nevypadají dobře. Když se přes ně přehupujeme, prosíme loď, aby

vydržela... Zvládly jsme to, a dokonce jsme i našly v křoví uvězněný zakopnutý fotbalový míč. Což je jeden z mála pěkných pokladů, které potok ukrývá. Jinak je plný různých odpadků, především pet lahví. Pokračujeme dále, projíždíme Habeší a dále okolo čističky odpadních vod. Zde už je krásné ticho, slyšíme pouze zurčení vody, zpěv ptáků a záběry pádla. Koryto potoka je zde značně široké a dobře průjezdné. Po pár minutách se dostáváme k židovskému hřbitovu. Most přes cestu nám trochu dělá vrásky, protože z lodi to vypadá, že pilíře jsou opravu nízké. Musíme se pořádně rozjet, položit se do lodě a čekat až projedeme. Z mostu nám naposledy zamávají Honza s Eliškou a my pokračujeme dál, dalo by se říci, vstříc divočině. Protože pohled, který se nám naskytne již kousek za mostem je úchvatný, ale i děsivý zároveň. Potok zde začíná být zcela v režii přírody, míváme spadlé stromy a větve, doslova se prodíráme přes keře a všechny možné dřeviny. Jestli jsme první úsek sjely rychle, tak tady nabereme velké zpoždění, protože musíme neustále zastavovat, držet si větve a jen pomalu se posouvat dopředu. Ale ještě to nechceme vzdát, i když máme pocit, že každá další překážka je horší než ta předchozí. Trošku sjízdnější úsek nás čekal, když jsme dorazily někam do míst, kde už byla vidět na levé straně pole pod Babkami. Potok je v tomto úseku rozlitéj do stran, ve svém středu i dost hluboký. Pohled na okolní přírodu je krásný, vidíme mrtvá torza stromů stojící ve vodě, bažiny a ostrůvky trávy. O pár metrů dál je potok už tak široký, že ani nejde poznat, kudy vede jeho skutečné koryto, a tak zkoušíme různé „trasy“, dokud se nezasekneme na bahnitém nánosy a nemusíme se vracet zase zpět. Pomalu nám začíná docházet, že tady naše cesta bude muset pro dnešek skončit. Před námi jsou v celé šířce potoka husté křoviny, které nejdou projet. Bylo by to nebezpečné, a hlavně nikdo neví, co je schované za nimi...

Na lodi je trochu cítit zklamání, protože náš prvotní plán byl, že dojedeme až na rybník Popelov na Cikar. Ale příroda je pro nás větším pánem, a proto se rozhodneme, že se vrátíme proti proudu zpět. Ještě chvíli si užíváme pohled na krásné a uklidňující okolí řečického potoka a vyrážíme zpět. Proud není nijak výrazně silný a jede se nám hezky. Akorát se zase musíme prodírat přes všechny ty keře a větve, které jsme zdolaly po cestě sem. Naše plavba končí u mostu u židovského hřbitova, protože zde je příhodné místo na vytažení lodi z vody a její vyzvednutí dodávkou. Výlet končí, únava je znát, ale věříme, že jednou se nám podaří sjet celý Řečický potok až na Popelák. Od startu u fotbalového hřiště až po konec plavby u židovského hřbitova nám trasa trvala asi jednu hodinu.

Konec výpravy (foto: A. Chvojíková)

Distanční výuka z pohledu rodičů

Autor: Veronika Slaninová

Už to je déle než rok, kdy se školy poprvé zavřely. A my, rodiče, jsme se poprvé museli poprat s distanční výukou. Naučili jsme se používat spoustu nových aplikací, zapínat a vypínat mikrofony a kamery, odesílat vypracované úkoly přes Edu – jak důvěrně říkáme školnímu informačnímu systému. Hodiny běží stále podle podobného scénáře: „Maruško, kde jsi? Ty jsi zmizela, ozvi se nám! Maruško, slyšíš nás? Děti, kde je Maruška?“ „Adame, teď máme hodinu

**Představujeme
první absolventy
distanční výuky**

českého jazyka, prosím, vrať ty myši zpátky do klece.“ „Jeee, paní učitelko, Vy jste se nám úplně rozsypala na spoooooustu čtverečků! A legračně huhláte!“ „Davidku, kolik je 5+8?“ „Paní učitelko, já znám spoooooustu druhů dinosaurů! A jeden z nich žere trávu. Počkejte, jak on se jmenuje... Ne, tyranosaurus Rex to není, je to takový ten veliký, s malinkou hlavičkou...“ „Petříčku, teď ale probíráme příklady z matematiky, prosím, řekni nám, kolik je 5+8?“ „Když já si nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje ten dinosaur, co žere trávu“ (má slzy na krajíčku).

Ve vyšších třídách pak: „To jste se dneska domluvili, že tu bude pyžamová párty nebo co?“ „Pavle, když už u toho snídáš, vypni si prosím mikrofon anebo do něj alespoň nemlaskej“.

Pedagogové mají o zábavu postaráno opravdu dosyta. Distanční výuka už není nic nového, napínavého, zajímavého. Udržet pozornost a motivaci dětí je stále těžší, ne-li nemožné. A jak domácí vzdělávání vypadá z pohledu pracujících rodičů? Dá se to všechno skloubit a zvládat? Uklidním vás dopředu – NEDÁ. Přiblížím vám to z pohledu matky tří synů pracující na plný úvazek z domova.

„Ráno otevřu Edu“ a hledám odkazy pro připojení dvou mladších dětí, nejstarší již funguje naštěstí samostatně. Připojím je a sama se se svou prací uklidím do obývacího pokoje, abych nerušila výuku. Rozložím si svou práci, třídím doklady, začínají telefonovat klienti. V tom se ozve: „Mamííí, mně se s tím něco stalo!“ Omluvím se klientovi, jdu znovu připojit dítě. Sotva usednu k práci, zase z jiného pokoje: „Mami, já nic neslyším, mně nefunguje zvuk!“ Opět zvoní telefon. Asi půl hodiny se věnujeme všichni své práci. Za chvíli přicupitá nejmladší: „Mami, mně už hodina skončila, byla by nějaká svačka?“ Jdu udělat svačinu. Postupně se na ní trousí všechny děti.

Já se nořím do vyplňování tabulek. Najednou křik – kluci se dohadují, komu patří, jaké kostičky lega. Když běžím hádku urovnat, na pár těch kostiček šlápnu bosou nohou. Vypadne ze mě pár neslušných slov. Zvoní telefon a pošťák. Jeee! Angličtina! Dneska má prostřední syn mimořádnou hodinu z angličtiny! Stíháme ji ještě? To bylo o fous. Po připojení nás pan učitel upozorní, že tohle je hodina sedmáček a třefák se v ní vyskytl omylem. Ten má hodinu až zítra. Zaúčtuji hromádku dokladů, vyřídím několik telefonátů a je čas servírovat oběd dovezený ze školní jídelny, v této době je to velká pomoc a příjemná změna oproti loňskému jaru, kdy jsem k tomu všemu musela ještě stíhat denní vaření.

Po obědě jdu z Edy vytisknout úkoly, které máme dnes odpoledne vypracovat. Za dnešek je tam už 17 zpráv. Jsou to zprávy s odkazy na připojení, zadání domácích úkolů, písemky. Pro představu: „Příští úterý bude zadán úkol, který vypracujete do pátku.“ „V pátek bude zpřístupněn test, který vyplníte do neděle.“ „Úkol ze čtvrtka vrácen k přepracování, odevzdejte do středy.“ „Upozorňuji na dnešní hodinu, která začne v 12:15“. Jejda, 12:15 už bylo. Co jsme prošli? Uf, naštěstí nic, týkalo se to nejstaršího syna a ten si to ohlídal. „Malé pracovní sešity odevzdejte ve škole na vrátnici do úterý, velké pracovní sešity vyfoťte a pošlete přes Edu do čtvrtka“. Připadám si úplně jako Felix Holzmann v legendární scéně s Ivou Janžurovou, ve které se snažil koupit lístky do kina na představení „Včera, dnes a zítra“ a „V sobotu večer a v neděli ráno.“

Zhruba se v tom všem zorientuji, vytisknu úkoly a je čas na on-line hodinu klavíru. Přes mobilní telefon, protože ten jde gumičkou přichytit k lampičce a trochu nastavit tak, aby vyučující viděla alespoň na pár kláves a jednu hrající ruku. Dítě připojené na hodinu je většinou magnetem na telefonáty z úřadů. „Promiňte, zavolejte později, dovolala jste se nám do výuky, děkuji“.

Po klavíru opět pouštím děti dohadovat se o legu a snažím se dohnat pracovní skluz. Jsou tři odpoledne, měla jsem mít odeslaných několik výkazů, zpracované mzdy a tabulky na vyúčtování dotací. Hotová je asi čtvrtina práce. Výborně, dnes mi to jde krásně od ruky.

Jdu si uvařit třetí kávu, na lince už ani není kam postavit hrneček. Proto alespoň nahrubo dávám do pořádku kuchyni a jdeme psát úkoly. „Mami, když já tomu nerozumím.“ „Čemu nerozumíš?“ „No všemu“. Aha, takže musím vysvětlovat taje odčítání čísel pod sebou. A jak se pozná předpona vy/vý. U prvňáčka ukazují, jak se píše psací H. Diktují mu diktát a pětiminutovku z matematiky. Jedna věta patří prvňákovi, jedna třefákovi. Asi takto: „Piš – meleme“, „Ano, zeptáš se tři a kolik je jedenáct? Pamatuješ si jedničku“. Do toho přijde nejstarší syn, že nerozumí otázkám v písemce z fyziky. Klika cvakne, dveře leť – a do nich vchází manžel, vrací se z práce. V pravou chvíli, jde s námi dumat nad fyzikou. Newtonovy zákony. Ehm, vážně jsme něco takového také brali? „Chlapec tlačí vozík rovnoměrnou rychlostí. Jakou silou působí vozík na chlapce?“ Máme k dispozici učebnici (ze které to nejsme schopni vykoupat) i Google, ale prostě nevíme. Jsou síly stejného směru a v rovnováze? Nebo opačného směru a nejsou

Jak vypadá domácí výuka podle internetu?

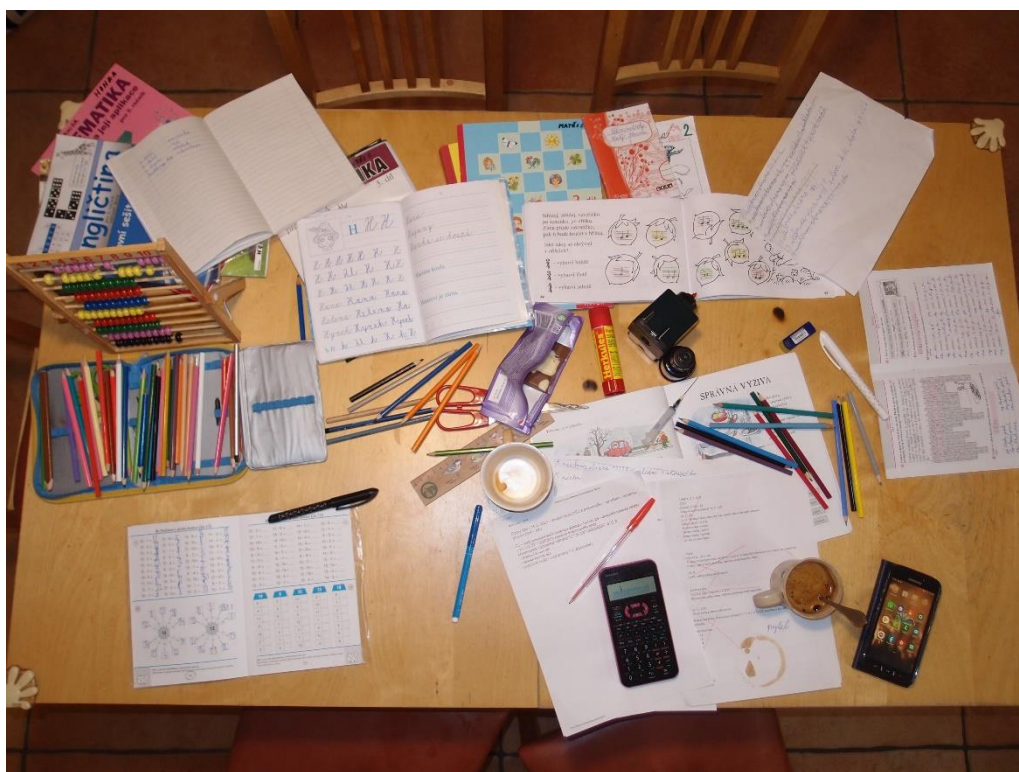

v rovnováze? Či snad jsou opačného směru a jsou v rovnováze? Je to taková malá detektivka. Další den se můžeme společně poplácat po rameni, že jsme to nakonec vymysleli správně, když přijde vyhodnocení. Když ale syn viděl naši bezradnost a zoufalství, raději s fyzikou dál bojuje sám. A musím uznat, že asi s větším úspěchem, než kdybychom se do toho montovali my, rodiče.

Ještě je potřeba vyfotit a rozeslat všechny vypracované úkoly. I ty z hudební nauky. A přehrát cvičení z flétny. Znovu uklidit kuchyni. Odeslat alespoň tu část práce, kde termíny už opravdu hoří. A rozřadit vyprané ponožky. Kolem půlnoci naposledy zkontroluji Edu. Svítí tam upozornění: Ve čtvrtek 1. dubna jsou velikonoční prázdniny. Prima, ještě že nám to připomněli, hodí se vědět, kdy budou děti doma.

A povzbuzení na závěr: Pokud máte pocit, že už to všechno přestáváte zvládat, vězte, že v tom nejste vůbec sami. Ano, podle internetu domácí výuka vypadá takto: nalíčená maminka v nažehlené bílé košili v účesu jako od holiče sedí u stolu, na kterém jsou ve váze tulipány, kolem vzorně uklizená domácnost. Naproti ní sedí dvě děti, které si zcela samostatně a potichu vypracovávají domácí úkoly, každé do jednoho sešitu, zatímco maminka může nerušeně pracovat.

Realita vypadá trochu jinak: Maminka se strhanými rysy a odrostlými šedinami v nevyžehleném oblečení a v každé ponožce jiné sedí u stolu, na který se pro množství sešitů, papírů a učebnic nevejdou nejen tulipány, ale dokonce už ani hrnek s kávou. Trochu jí cuká oko, děti na ní mluví občas i všechny tři najednou, ona se zoufale snaží udržet jakoukoliv myšlenku. Až přijдете do její domácnosti, určitě vás napadne cosi o vybuchlé bombě. Prosim, nikdy, opravdu nikdy se nepokoušejte vyslovit tuto otázku: „Proboha, co jsi celý den dělala, vždyť jsi celý den doma?!“

A jak vypadá realita domácí výuky? (foto: V. Slaninová)

- inzerce

více na
www.jhcomp.cz

Internet Digitální TV

60+ programů
až **1000** Mbps

- On-line sledování
- Zpětné přehrávání
- Nahrávání programů
- Rozšířené balíčky programů
- Podpora Androidu a AppleTV

Dobrý život je cestou k dobré smrti

Autor: Petra Pfeiferová

Lenka Řeřichová pracuje v Hospicové péči sv. Kleofáše třetím rokem. Bohaté pracovní zkušenosti má i ze soukromého sektoru. V Nemocnici Jindřichův Hradec pomáhala zakládat tzv. paliativní lůžka. Volný čas tráví nejraději s rodinou, ideálně v přírodě a pohybu.

Jak jsi se stala součástí hospice? Podle všeho tě téma paliativní péče zajímalo již dříve?

Je to tak, téma důstojného závěru života pacientů s život limitujícím onemocněním mi přišlo do cesty v roce 2013, prostřednictvím manžela (zdravotníka, který se s nevyléčitelně nemocnými pacienty denně setkává v rámci své specializace), který si přál zajistit tehdy ještě nedostupnou hospicovou péči obyvatelům Jindřichohradecka. Spolu s dalšími stejně nadšenými přáteli jsme založili neziskovou organizaci Hospic Nova Domus, věnovali se osvětě a postupně pro plán zřídit ve městě lůžkové zařízení hospicového typu získávali podporu města JH, vedení místní nemocnice, kraje apod. Byla to později právě nemocnice, která nás oslovila s nabídkou spolupráce na zřízení paliativních lůžek. Jsem opravdu vděčná za příležitost být v roce 2016 u toho. Mou úlohou tehdy byla organizační a finanční podpora, podařilo se nám získat grant od soukromého nadačního fondu Avast a celý projekt tak zviditelnit. Cílem však nebyla ona dvě paliativní lůžka, nýbrž zřízení Pavilonu sociální a paliativní péče, jehož vybudování je již na spadnutí. Bude krásný a velmi užitečný.

A jaká byla moje cesta do Kleofáše? Práce v nemocnici mě naplňovala, táhlo mě to však od papírů k pacientům a jejich rodinám.

O hospicové péči v Třeboni jsem dobře věděla, proto jsem tehdejší paní ředitelku oslovila s žádostí o práci v přímé péči. Prosba byla vyslyšena a já zde pracuji již třetím rokem.

Co je náplní tvé práce?

Náplní mé práce je psychosociální podpora rodinám pečujícím o své blízké a poradenská podpora pozůstalým. Patří sem pomoc s vyřízením administrativních záležitostí spojených s péčí o blízkého v domácím prostředí a posléze úmrtím, rozhovory, naslouchání, hledání vnitřních zdrojů pro zvládnutí těžké situace, ale i běžná administrativa spojená s chodem hospice.

Jak hospic pomáhá pozůstalým rodinám?

Po úmrtí blízkého zůstáváme s nejbližšími pozůstalými v kontaktu po dobu jednoho roku. Nejkritičtějších je prvních 6-8 týdnů po úmrtí, v tomto čase proto realizujeme osobní návštěvu, poté pravidelné telefonické konzultace. Jejich smyslem je pomoci pozůstalým nalézt jejich zvládací strategie, které se aktivují při těžkých životních zkouškách. Pozůstalí mají telefonní číslo na poradenského pracovníka, který je jim k dispozici, pokud se potřebují vypovídat, vyplakat, potřebují poradit. Cílem poradenství je pomoci pozůstalým adaptovat se na život bez milované osoby, nalézt smysl v životě a utrpení, kterým si prošli. Organizujeme pravidelná setkání svépomocné skupiny v Třeboni, kde mohou pozůstalí probrat citlivá témata s lidmi, kteří také prochází ztrátou někoho milovaného, navázat nová přátelství. To vše v bezpečném prostoru a za přítomnosti zkušených psychologů a psychoterapeutky. Všichni pracovníci jsou samozřejmě vázáni mlčenlivostí. Dále pořádáme vzpomínková setkání pro pozůstalé a jejich rodiny, letos jsme v J. Hradci zprovoznili poradnu pro pozůstalé, která je k dispozici nejenom našim rodinám, ale i zájemcům z řad širší veřejnosti. Poradenský pracovník není psycholog ani psychoterapeut, je však vyškolen v technikách práce s lidmi truchlícími nad ztrátou blízké osoby.

Řada pozůstalých preferuje zpracování ztráty a smutku z úmrtí blízké osoby pouze uvnitř rodinného systému, naši podporu nevyužijí. Jiní jsou rádi, že o svém zármutku mohou hovořit s někým mimo nejbližší rodinu, s někým, kdo jim pomůže toto břemeno nést, nesoudí je, mohou se vypovídat, vyplakat, postěžovat, a přitom tím nezatíží nikoho ze svých blízkých. Mnohdy je to velká úleva a přesně to, co pozůstalý v danou chvíli potřebuje.

Většinou se setkávám s lidmi v hlubokém smutku a zármutku. Mám velikou radost, když je po několika měsících od ztráty vidím znovu se radovat a těšit ze života.

Lenka Řeřichová (foto: HP u sv. Kleofáše)

Ty osobně se s umírajícími potkáváš? Jak to prožíváš?

Nyní již tolik ne, moje úloha v rodině začíná úmrtím blízké osoby. Dříve jsem byla v kontaktu s umírajícími pacienty poměrně často. Velice si vážím rodin, o které pečujeme, za jejich odvalu vpustit si do života v tak citlivou dobu někoho cizího, je mi ctí přijmout roli průvodce na této bolavé cestě. Je to pro mě skutečná škola vztahů, života, privilegium, kterého se mi dostává. Nad jednotlivými příběhy samozřejmě přemýšlím i ve volném čase, cítím radost rodiny z pěkně prožitých dnů navzdory onemocnění i smutek z odchodu blízkého, pobečím si. To k takové práci patří.

Jak přemýšlíš o své vlastní smrti?

Přemýšlím o ní velice často. Nikoliv se strachem a úzkostí, ale velkým respektem. Mám neskromné přání být mým třem dcerám co nejdéle nablízku, zakusit roli babičky a prožít vztahy naplněný život. Práce v hospici mě naučila vychutnávat si každodenní malé radosti a umět je prožít naplno. Také to, že jediné, co má v životě smysl, jsou vztahy s druhými lidmi. Právě nedorozumění a pošramocené vztahy jsou tím, čeho na konci života lidé nejčastěji litují. Toho bych se chtěla vyvarovat. Dobrý život je cestou k dobré smrti.

Nedostaví se v této práci po čase otupění nebo smutek?

Sdílím s rodinami pocity zármutku velice často, jejich příběhy se mě dotýkají. Jako v každé pomáhající profesi se může časem dostavit jisté otupění, zatím se mi naštěstí takové pocity vyhýbají. Vidím ve své práci smysl a hodnotu a věřím, že tomu tak ještě dlouho bude.

Co tě na práci nejvíc baví?

Možnost nabídnout lidem ve složité situaci kus sebe, zprostředkovat zkušenosti jiných pozůstalých a pomoci zmírnit jejich žal. Bývám svědkem procesu zhojení a adaptace na život bez milované osoby a mohu tuto naději přenést na pozůstalé, kteří jsou teprve na začátku dlouhé a bolavé cesty a nevěří, že se opět naučí mít život rádi.

Utkvěl ti v paměti nějaký příběh?

Před pár dní jsem kontaktovala pozůstalého, kterému před pár měsíci zemřela žena. Měli hluboký a pevný vztah, zpočátku byla představa života bez milované manželky pro pána velice bolestná. Báli jsme se o něho. Nyní navázal nový vztah, věnuje se opět činností, které ho dříve naplňovaly, a řekl mi: „Už nemám strach ze smrti. Mám v obou světech, světě živých i mrtvých, oporu a lásku. Jsem dítě štěstěny.“

Měly by být umírání přítomné děti?

Jsem přesvědčená, že ano. Umírání přirozeně patří k životu. Děti jsou součástí rodiny a sdílí vše v rámci tohoto systému. Neměly by být opomíjeny. V rámci mobilního hospice mluvíme o dožití v domácím prostředí, a nutno říci, že nebýváme svědky dramatických úmrtí, naopak, díky skvělé práci zdravotního týmu opouští hospicoví pacienti tento svět většinou v klidu a pokoji, bez příznaků bolesti, dušnosti a diskomfortu. Pokud jsou toho děti součástí, vnese to klid i do jejich duše a nebudou smrt vnímat jak cosi drastického a traumatizujícího. Budou pak považovat za přirozené a samozřejmé, že se o umírajícího postarají nejbližší, že se s ním rozloučí, vzájemně si odpustí, usmíří, poděkují. Rodina se někdy snaží děti před takovými těžkostmi uchránit, příliš o tom s nimi nemluvit, dávat falešnou naději a nabízet polopravdy. Děti však naopak oceňují pravdivost dospělých, jsou-li umírání přítomny a je-li jim dána určitá kompetence, mohou nemocnému donést pití, dát obklad, přečíst knížku, lépe se s celou situací vyrovnávají. Totéž platí o přítomnosti dětí na pohřbu – i malé dítě může takovou situaci zvládnout bez jakékoliv traumatizace, jen je potřeba dodržet určité zásady. Součástí naší práce je věnovat dostatek pozornosti také dětem v rodině, o kterou pečujeme. Je dobré vždy respektovat přání dítěte, zda vůbec a nakolik chce být u úmrtí přítomno, mělo by mít možnost samo se rozhodnout. V rámci práce s pozůstalými věnujeme dětem specifickou pozornost, zde je stěžejní práce psychologa a psychoterapeuta.

V čem je role hospice podle tebe důležitá?

V hodnotách, které reprezentuje a na kterých stojí. Ať se kolem nás děje cokoli, v hospici se svět zdá být v pořádku. Hospicová péče pomáhá lidem nabídnout ze sebe to nejlepší – odvalu, odhodlání, odpuštění, smíření, empatii, soucit, toleranci, zkrátka ryzí lidskost.

Co bys Kleofášovi popřála?

Zcela pragmaticky finanční jistotu, dále stejně nadšené zaměstnance s otevřeným srdcem a v neposlední řadě uspokojení ze smysluplné a užitečné práce.

-inzerce-

**Koupím známky, mince, bankovky,
obrazy, staré hodiny, staré sklenice
a vázy, vojenské předměty – šavli,
uniformu a podobně.**

**Můžete nabídnout i jiné staré předmě-
ty nebo celou sbírku a pozůstalost.**

Tel: 722 777 672

Základní a mateřská škola

Distanční výuka má první výročí

Autor: Jana Hýbková (ředitelka školy)

„Paní ředitelko, zažila jste někdy nějaké mimořádné prázdniny?“ – „Ano děti, bylo to na začátku roku 1979, kdy jsme měli čtrnáctidenní uhelné prázdniny, protože byla tuhá zima a nebyl dostatek uhlí na vytápění. Měla jsem tehdy před maturitou a náramně se mi hodily.“ – „Jé, to bychom taky chtěli...“

Psal se 10. březen 2020 a v podobném duchu se rozvíjela o velké přestávce v infocentru debata na schůzce školního parlamentu (zvolených zástupců 5. až 9. tříd). Už pár dní média předznamenávala možnost uzavření škol z důvodu koronavirové epidemie. Nevěřili jsme. A vzápětí to přišlo jako blesk z čistého nebe: „Nerada ruším, ale právě se na internetu objevila zpráva, že se od zítra zavírají školy.“ Sdělení paní zástupkyně bylo odměněno mohutným a hromadným: „Hurá!!!“ Radující se děti nejspíš předpokládaly, že to bude tak nějak na dva týdny, jako tehdy ty naše „uhelky“. Předpokládali jsme to i my pedagogové. Doufali v to i rodiče. Brzy se však ukázalo, jak to bylo pošetilé, naivní a krátkozraké.

Distanční výuka byla zahájena okamžitě prostřednictvím elektronického školního systému Edu Page, který jsme odstartovali zhruba půl roku před tím. Zahájili jsme v běžném tempu, protože jsme opravdu očekávali brzký návrat do škol. S pokračující situací ohledně koronaviru a zřejmým odsouváním termínu otevření škol se tempo výuky a množství učiva postupně snižovalo, později se výuka zaměřila výhradně na hlavní předměty jako čeština, matematika a cizí jazyky. Na rozdíl od některých jiných škol jsme měli velkou výhodu v technickém zabezpečení. Každý vyučující měl k dispozici školní notebook, a to díky dotaci Města Kardašova Řečice v předchozím roce. Dětem jsme domů rovněž nabízeli k zapůjčení školní notebooky, které

jsme pořídili ze Šablon (EU peníze). Všichni jsme se „za pochodu“ učili pracovat na dálku a nebylo to pro nikoho ze zúčastněných vůbec jednoduché.

Po třech měsících nucených „prázdnin“ se podařilo postupně vracet děti do škol. K dobrovolné osobní výuce do ZŠ nastoupilo od 11. 5. celkem 20 žáků 9. třídy v rámci přípravy na přijímací zkoušky, které se konaly 8. 6. 2020. Od 25. 5. projevil zájem o výuku ve škole kolem 80 žáků 1. stupně. Od 8. 6. jsme umožnili osobní výuku i žákům 2. stupně, kterých bylo přihlášeno celkem 55, výuku měli 2x týdně po 2, nadále pokračovala výuka na dálku v ostatních předmětech. Z hygienických důvodů jsme poslední den školního roku rozdávali vysvědčení výhradně pod širým nebem. Těšili jsme se, že v září bude již po koronaviru a zahájíme normální školní rok. Opět naivní představa, protože po měsíci a půl se zase školy zavírely.

Distanční výuka byla podpořena větším počtem on-line hodin. Za zhruba 400 000 Kč dotace z ministerstva školství jsme nakoupili další notebooky, tablety atd. – vše pro distanční výuku. Mezi žáky jsme zapůjčili zhruba 40 notebooků. Je ale také pravdou, že mnozí prozíraví rodiče po zkušenostech své ratolesti přes prázdniny rovněž ve značné míře vybavili vlastní technikou. Když opomenou zhruba třítýdenní pokus o návrat dětí do škol v prosinci 2020, trvá distanční výuka dosud.

Na začátku března provedla Česká školní inspekce šetření v on – line hodinách téměř u všech našich vyučujících. Verdikt byl, že jako škola fungujeme velmi standardně, děti nepřetěžujeme, ani nadměrně nešetříme a žákům, kteří to potřebují, poskytujeme dostatečnou individuální podporu. Ta se týká i přípravy části deváťáků na přijímací zkoušky. Velké plus ale škola dostala právě za techniku. Nejen za její zapůjčování žákům, což není zdaleka všude běžné, ale zejména za její bezproblémové fungování (velké díky patří kolegovi Zbyňku Michálkovi coby ICT koordinátorovi) a suverénní ovládání všemi zúčastněnými stranami.

Ne nadarmo se ale říká, že čeho je moc, toho je příliš. Distanční výuka jako alternativa k výuce dětí ve škole jistě bude do budoucna pěkná věc a jistě v mnoha případech významně pomůže. Netrpělivě však všichni očekáváme návrat dětí do škol, nejlépe natrvalo. I počítač je dobrý sluha, ale špatný pán. Na druhou stranu není špatné slyšet od dětí, jak se už školy nemohou dočkat, protože doma už je to nebaví. Uznejte sami, kdy se to kantorovi poštěstí? Jakkoliv mnozí z nás v mládí milovali knihy Julesa Verna, o naplnění názvu jeho románu „Dva roky prázdnin“ rozhodně nikdo nestojí, jakkoliv slovo „prázdniny“ je zde míněno v poněkud nadneseném smyslu slova. A vidíte, už jsme v polovině! A asi nám to všem docela stačí. Tak třeba zítra? Na shledanou ve škole...

Zápis dětí do 1. tříd a do mateřské školy

Základní škola a Mateřská škola Kardašova Řečice oznamuje, že zápis dětí do 1. tříd ZŠ pro školní rok 2021/ 2022 se uskuteční vzhledem k epidemiologické situaci elektronicky v době od 1. do 9. dubna 2021, v případě potřeby pak osobně v pátek 9. dubna 2021 od 13 do 15 hodin v budově základní školy v Kardašově Řečici.

Ředitelství Základní školy a Mateřské školy v Kardašově Řečici vyhlašuje zápis do mateřské školy pro školní rok 2021/2022. Zápis se uskuteční elektronicky v době od 2. do 4. května 2021, v případě potřeby pak osobně 4. května v mateřské škole v Kardašově Řečici v době 13.00 – 16.00 hodin.

Kraslicovník 2021

Autor: Jana Marešová

Tak jako minulý rok budeme mít jiné Velikonoce, než na které jsme zvyklí. A proto stejně jako loni chceme proměnit stromek před radnicí v Kraslicovník. Připojte se tedy společně s dětmi ze Základní školy do tohoto projektu a umístěte na tento stromek i své ozdobené vajíčko. Věřím, že bude tak jako loni sloužit pro potěchu oka a alespoň tímto způsobem společně Velikonoce oslavíme. Přeji všem hodně zdraví a veselé Velikonoce!

Kraslicovník z loňských Velikonoc (foto: ZŠ K. Řečice)

Sbor dobrovolných hasičů

Statistika zásahů JSDH K. Řečice za rok 2020

Autor: Tomáš Tourek

V roce 2020 vyjela jednotka celkem k 25 událostem. Z toho bylo 6 požárů a 19 tzv. technických pomocí. Nejnáročnějším a nejdelším zásahem roku 2020 byl dubnový požár lesa u Brandlína, kde strávili členové JSDH K. Řečice 7 hodin. Dalším náročnějším zásahem byl požár autodílny ve Pleších. Dne 10. 2. 2020 se prohnala ČR bouře Sabine. Bohužel předvedla svou sílu i u nás v Řečici. Došlo k pádu několika stromů a pádu části střechy na vozovku. V červnu vyjela jednotka k technické pomoci – únik ropných kapalin. Jednalo se o únik oleje z vozidla. Skvrna byla dlouhá cca. 500 m. V závěru prázdnin, 14. 8. 2020 se prohnala nad K. Řečicí bouřka, kdy několik minut vydatně pršelo a došlo k zatopení několika sklepů.

Zásahy JSDH K. Řečice

Autor: Tomáš Tourek

Dne 17. 12. 2020 v 3:45 byl jednotce SDH K. Řečice vyhlášen poplach – Technická pomoc, záchrana zvířete. Jednalo se o koně spadlého do jímky. Pomocí traktoru s čelním nakladačem a hadic byl kůň vytažen a předán majiteli. Zpět na základnu se jednotka vrátila v 6:15.

Dne 6. 1. 2021 v 21:44 vyjela JSDH K. Řečice k padlému stromu ve směru na J. Hradec. Ve 22:12 se jednotka vrátila zpět na základnu. Ve 22:39 byl vyhlášen další poplach – opět spadlý strom směrem na J. Hradec. Ve 23:12 se jednotka vrátila zpět na základnu.

Brigáda členů SDH Kardašova Řečice

Autor: Michal Dvořák

Na konci prosince 2020 proběhla brigáda členů SDH K. Řečice, která spočívala ve vyřezávání a spálení kleslů u Obecního rybníka v prostoru „u altánku Na Zahrádkách“ na turistické modré trase. Jeden z členů SDH K. Řečice si všiml, že návštěvníci tohoto místa k odpočinku, při cestě našim městem, hledají složitou cestu křovím k vodě, proto byla s panem starostou města MVDr. Nekutem dohodnuta úprava prostoru a tím pádem možnost přístupu k Obecnímu rybníku tak, aby se turisté mohli v teplých letních měsících osvěžit. Po dohodě členové SDH K. Řečice vyřezali a vyčistili prostor za altánkem od křoví tak, aby se dále prostor mohl zavézt zeminou a rybník by byl snáze přístupný. Členové SDH K. Řečice přejí do budoucna návštěvníkům našeho města, aby si na tomto místě příjemně odpočinuli a osvěžili se k další cestě po okolí města Kardašova Řečice.

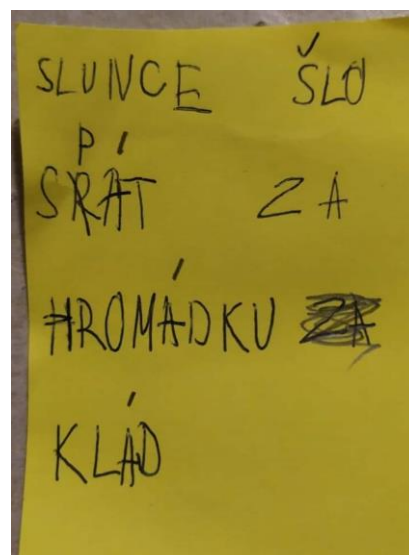

Brigáda u altánku „Na Zahrádkách“

Mladí hasiči

Autor: Lenka Heřmánková

Protože současná situace znemožňuje se s mladými hasiči scházet, inspirovali jsme se jedním z nápadů v projektu „Společnice“ SH ČMS. Od prosince do března byl každý týden vylepen v hasičárně úkol, rébus, hádanka apod., děti vše splnily doma a odpovědi zaslaly na e-mail. Některými z úkolů bylo např. rozšifrování názvu písničky, vázání uzlů, určit stopy zvířat ve sněhu a nakreslit svou stopu, jak by vypadala ve sněhu a protože nasněžilo, nebylo nutné kreslit...

Aktivita mladých hasičů z Kardašovy Řečice (foto: SDH KŘ)

Aktivita mladých hasičů z Kardašovy Řečice (foto: SDH KŘ)

- inzerce

Provedeme těžbu dřeva, příblížení a odvoz dřeva

- ▶ vytěženou hmotu vyplatíme
v hotovosti před odvozem
- ▶ výkup lesních pozemků
a hotové kulatiny

Výhodné
výkupní
ceny!

www.expo-drevo.cz

Prodej
palivového dřeva
od 550 Kč/metr

Volejte: 774 532 901, 384 396 311, 608 902 420

PALIVOVÉ DŘEVO

za příznivé ceny
**Dovezeme
zdarma!**

www.expo-drevo.cz

Volejte: 774 532 901, 384 396 311, 608 902 420

Divadelní spolek J. K. Tyl

Rozloučení...

Jsou věty, které mezi vás vypouštíme se vším nadšením, které se od nás komediantů čeká. Bohužel jsou však chvíle, kdy se i nám, věčným komikům, zatají dech. Dne 16. 3. 2021 nás ve svých nedožitých 54 letech opustila duše, která tvořila nejužší jádro našeho divadelního spolku. Osobnost, která dokázala rozesmát nejednoho člověka, před kterého nastoupila na divadelní prkna, která znamenají svět. Tou milou duší byl pan Vladimír Kalina, náš Vláš. Tolik nás mrzí, že právě také on se stal obětí této šílené a nevypočitatelné nemoci.

Vláš, děkujeme ti, že jsme mohli být přítomni všem tvým divadelním kouskům, které jsi ztvárnil. Děkujeme ti i za roli Cromwella, kterou už bohužel nebudeš moci zahrát našim divákům. Tolik měsíců jsme zkoušeli naši nově připravenou divadelní komedii Ženy Jindřicha VIII. Ty jsi v ní měl roli, která byla naprosto stěžejní. To ty jsi byl ten, kdo svůj text znal jako první. Ten, který vstoupil na jeviště, aniž by držel scénář v ruce a ohromoval nás všechny nejen svým umem, ale i vtipem. Je nám líto, že ti už nikdy nebudeme moci dokázat, jak moc jsi pro nás znamenal.

Ačkoli do této doby stále nedokážeme pochopit skutečnost, že už s námi nikdy na divadelní prkna nevstoupíš, budeme na tebe s láskou vzpomínat...

Vláš, nikdy na tebe nezapomeneme a děkujeme ti za všechno, ty náš řečický Belmondo!

Tvoji kolegové a kamarádi z divadla

Jak se proměnilo ochotnické divadlo za posledních 150 let jeho existence?

Autor: Barbora Volfová (text vychází z magisterské diplomové práce)

Ochotnické divadelnictví prošlo za posledních sto padesát let výraznou proměnou, jež zasáhla takřka všechna zákoutí, která tato činnost nabízí. Dle podrobného zkoumání však lze konstatovat, že jediná funkce, která zůstala beze změny, je kulturně-společenská. Ať se divadlo hrálo za jakéhokoli režimu a časů, vždy ve svých místech působení mělo zásadní postavení. Zejména v malých obcích bývaly ochotnické soubory jedinou kulturou, která zde měla působení a plnila kulturní potřeby místních obyvatel.

Ochotnická divadla se stávala místem, kde se lidé scházeli se stejnou myšlenkou. Nejednalo se však pouze o scházení se přímo ve spolku samotném, ale také o syntézu divadla a jeho diváků v daném místě. S tímto fenoménem taktéž souvisí jeho sociální aspekt, kdy se divadla stávají důvodem, díky kterému lidé chodí do společnosti a udržují mezi sebou kontakty. Stejně důležitou roli mělo divadlo pro společnost díky jeho záslužným činnostem, při kterých často své výtěžky věnovalo na různé dobročinné účely či dalším potřebným subjektům.

Divadelní hra Psohlavci, kterou řečické divadlo sehrálo v roce 1918 (archiv DS J.K. Tyl)

Strakonický dudák. Divadelní hra DS J. K. Tyl sehrána v roce 1954 (archiv DS J.K. Tyl)

Poslání divadla však procházelo dlouhým procesem. Jelikož spousta ochotnických spolků vznikala v době obrozené, kdy národní buditelé bojovali za myšlenku národ sobě, smysl divadla té doby závisel na značném šíření osvěty, kultury a českého jazyka. To se snažilo k divákům přistupovat nejpřijatelnějším způsobem – v hospodách. Jak však čas plynul, ochotnické spolky se snažily stále o větší umělecký přínos. Po konci druhé světové války však do jejich fungování vstupuje stát. Jeho politická role poslání divadel značně ovlivňovala. Právě ochotnická divadla byla pro totalitní režim jednou z nejlepších možností, jak proniknout do všech koutů českých

zemí, jelikož divadla fungovala mimo města takřka i na každé malé vsi. Vzhledem však k postupnému vzniku alternativních divadel a jejich autorských her, se otevřela divákům další brána, jak divadla mohla vypadat. Pád režimu působil na divadla jako období, kdy opět musela hledat svůj smysl a poslání. Již nebylo potřeba lidi vzdělávat, nastolovat před ně ideje. Svobodný svět nabízel občanům spoustu možností, jak mohli trávit svůj volný čas, což zapříčinilo postupný nezájem o divadlo. Jak už ze strany herců, kteří neměli tolik času se scházet, tak ze strany diváků. Jelikož však každá doba si žádá své strasti, tak i svobodný svět takové skýtá. Lidé se občas potřebují ztratit z tohoto uspěchaného světa, uvolnit se, pobavit se. A to jim právě divadlo umožňuje. Ačkoli musí čelit spoustě konkurenčních možností, kde občané mohou trávit svůj volný čas, ochotnická divadla se tím, co jim nabízí, snaží uchovat svůj důležitý post. Stále se snaží být místem, kde se lidé scházejí a plní tak pro ně jejich kulturně-spoločenské potřeby. V této době s přidanou hodnotou své diváky zejména pobavit.

Stanislav Sláma líčí svého kolegu (archiv DS J.K. Tyl)

Dramaturgie divadel souvisela s dobou, ve které býval repertoár divadel sehráván. Pokud byla potřeba v 19. století své diváky vzdělávat či osvětit, byly k tomu vybírány hry tomu příslušné. Diváci postupem času přicházeli s potřebou shlédnout stále umělecky náročnější inscenace. Při druhé světové válce výběr repertoáru nebyl vůbec snadný, procházel totiž značnou cenzurou, jelikož protektorátní úřady rozhodovaly, jaké inscenace jsou pro ochotnická divadla vhodné a jaké naopak ne. Ochotníci proto často sehrávali představení, která měli možnost vidět na velkých scénách, proto se dramaturgie amatérská a profesionální často vůbec nelišila. Mnohdy se proto hrály české a světové klasické hry.

Ani následná totalitní doba nebyla pro divadla vůbec snadná, jelikož byla jejich dramaturgie značně řízena státními orgány. Poněvadž byl divadlům nastolen dramaturgický plán, mohla sehrávat pouze představení, která jim byla schválena a odpovídala daným požadavkům.

Ačkoli se dané restrikce postupem času uvolňovaly, stále se musela sehrávat zejména představení, která byla ideologicky vhodná. V této době také vznikají divadla malých forem, jež se snažila o sehrávání autorských her, které byly plné satiry, hudby a poetiky. Stejně tak následný pád režimu dramaturgii ochotnických divadel značně ovlivnil. Jak již bylo uvedeno, dramaturgie se musela zaměřit, a stále se zaměřuje spíše na repertoár zábavný, který má své diváky uvolnit a navodit v nich dobrý pocit. Repertoáry ochotnických divadel proto nabízejí ve velké míře právě různé formy veseloher, mnohdy i klasických her a taktéž pohádky pro děti. Drama je uváděno spíše výjimečně.

Dívčí válka měla premiéru v roce 1997 (foto: K. Sláma)

Děni v českých zemích taktéž reflektoval místní Divadelní spolek J. K. Tyl v Kardašově Řečici. I on měl během uplynulých sto padesáti let zásadní postavení ve svém městě. Už jen prvopočátky ochotničení odráží celkové společenské dění, jelikož taktéž vznikalo v hostinci, jako spousta ostatních divadelních uskupení. Na své oficiální založení si však počkalo až do roku 1870, po vydání spolkového zákona. Divadlo již od počátku plnilo ve městě zásadní roli z kulturního a osvětového hlediska. Na scéně se proto objevovaly velice hodnotné hry. Ochotnický spolek nesehrával pouze představení, ale také konal další kulturní akce, jako byly plesy, různé zahradní slavnosti či výlety do okolí. Důležitým aspektem byla jeho dobročinná činnost, díky které často svými výdělky z představení obdarovával potřebné. Aby byl řečický spolek ve své činnosti úspěšný, snažil se vzdělávat, proto využíval kurzů, které jim nabízela Ústřední matice divadelního ochotnictva Československého. Ačkoli se po první světové válce ochotníci více přikláněli ke kvantitě než kvalitě uváděných her, stále se mezi odehranými představeními

objevovaly hodnotné inscenace. Zásadním vliv na fungování divadla měl vznik TJ Sokol. Divadelní spolek sice díky tomu měl možnost hrát v nově vybudované sokolovně, nicméně kvůli spuštění biografu zde nemohli ochotníci odvádět tak početnou činnost jako doposud. To se však paradoxně změnilo s nástupem druhé světové války, kdy byla činnost TJ Sokol zakázána, tudíž se mohl divadelní spolek opět aktivně realizovat. Ačkoli bylo hraní taktéž ovlivňováno cenzurou, a některá představení byla zakázána, divadlu se dařilo.

Prvních deset let po válce znamenalo pro divadlo kritické období, které však v roce 1956 zaznamenalo značný zlom a divadlo opět zažívalo své druhé nejúspěšnější období, jelikož úspěšně reflektovalo období, ve kterém se nacházelo. Příkladem tak může být úspěšná účast na divadelní přehlídce Šrámkův Písek, kde spolek s představením Trojané získal pohár ministra kultury. Reflexí taktéž může být hostování profesionálních herců Vlasty Chramostové, Jaroslava Moučky či Josefa Mixy (rodák ze Záhoří,

zasloužilý umělec Národního divadla, jehož nejslavnější role byl Švanda dudák ve filmové adaptaci Strakonický dudák). Naopak výjimkou oproti situaci v Československu byla stagnace divadla za normalizace. I když mělo divadlo nové prostory ke hraní svých představení, s ohledem na novou dobu neměli občané přílišné ambice k vývoji činnosti. Ochotníci pomalu šli k trendu sousedských divadel. Ačkoli se účastnili některých festivalů a přehlídek, jednalo se spíše o jejich vesnické varianty. Porevoluční období pro spolek znamenalo opět útlum. To však dalo prostor vzniku dětských souborů, které se aktivně angažovaly při jejich divadelní činnosti. Velkou zásluhu přinesly zejména svou účastí na mezinárodním festivalu dětských souborů ve Francii. Ačkoli proběhlo během 90. let sehrání několika představení i mimo dětské soubory, nová doba ochotníků příliš neprosplávala. Spousta lidí začala podnikat, cestovat či trávit čas jiným způsobem, než bylo divadlo. Ochotníci proto na několik let přestali působit zcela.

Znovuobnovení činnosti však opět nastalo roku 2009, kdy soubor opět začal realizovat svou činnost. Jejich repertoár zejména obsahuje inscenace, které odpovídají trendům sousedských divadel.

Objevují se zde tedy komedie, pohádky pro děti, a podařilo se sehrát také dvě představení klasického divadelního repertoáru.

Dle dlouholetého herce Stanislava Červenky je pozoruhodné, s jakou pečlivostí se oproti dávným dobám v této

době inscenace sehrávají. Od svého znovu-obnovení má divadelní spolek ve městě Kardašova Řečice velice důležitou kulturní funkci. Ochoťníci nesehrávají pouze divadelní představení, ale pořádají také plesy a pomáhají pořádat další kulturní akce, zejména pro děti.

Ačkoli si ochotnická divadla prošla spoustou různých režimů, jež zásadně ovlivňovaly jejich fungování, vždy se snažila si udržet své poslání, se kterým ke společnosti promlouvala. Stejně tak tomu bylo i v Kardašově Řečici, která však ne vždy kopírovala kontext celkového divadelního dění. Poslání řečického divadla je však v porovnání s divadelní situací

v celé zemi totožné. Hovoříme tedy o funkci své diváky edukovat a osvětit, dále o jeho velké snaze přivést před diváka velký umělecký přínos, až po jeho nynější funkci, své diváky pobavit a zprostředkovat jim příjemný zážitek. Není pro herce lepšího pocitu, než když divák odchází z představení spokojený a s úsměvem na rtech.

Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert, rok 2015 (foto: M. Karas)

FK Kardašova Řečice 1922

Fotbalový podzim

Autor: Tomáš Pražák

Z důvodu nařízení vlády jsme museli přerušit veškerou svoji činnost, a to jak mládež, tak muži. Snažili jsme se zajistit nějaké sportování, hlavně pro přípravky a žáky, dokud to bylo možné, tak že se chodilo trénovat v oddělených skupinkách téměř až do Vánoc. Vždy jsme dodržovali všechna aktuální nařízení, i když to bylo někdy velmi náročné, protože bylo každý den všechno jinak. Těchto tréninků se účastnilo velké množství, zejména těch úplně nejmenších dětí a bylo vidět, že jim pohyb velmi chybí. Bohužel je to již více jak rok, kdy nám není téměř umožněno věnovat se sportu a následky tohoto nicnedělání budou velké především u dětí. Již před pandemií byla situace naší mládeže alarmující a nadváha se pomalu stala standardem, proto mám obavu, jak to bude vypadat teď. Otázkou dále je kolik dětí se ke sportu vůbec vrátí. Myslím, že bude mít spousta malých oddílů (jako je právě ten náš) velké problémy dát potřebný počet dětí vůbec dohromady.

SK Kardašova Řečice

Triatlonový sen...

Autor: Filip Michálek

Když nás kdysi táta přivedl k triatlonu, celkem naivně si myslel, že trénink bude vypadat tak, že si jeden den půjdeme zaběhat, další projedeme na kole a dvakrát týdně zaplavat do bazénu. Ale ve chvíli, kdy přišly první medaile z žákovských MČR a první závody za reprezentaci ČR, už bylo jasné, že trénink na repre úrovni je trochu jiný level. Letos, tedy teď, začátkem března mám nejeto cca 3000 km na kole a naběháno kolem 500 km, k tomu posilování, protahování a je z toho 22 hodin tréninku týdně.

Když jsem si před sezónou 2020 stanovoval cíle, tak mě ani ve snu nenapadlo, jak tenhle rok nakonec dopadne. V plánu byla soustředění ve vysněných destinacích, jako třeba Mallorca a další, která mě měla připravit na splnění snu, a to účasti na mistrovství Světa v Kanadském Edmontonu. Všechno to začalo rušením seriálu závodů v Aquatlonu, což je závod, který by se z mého pohledu dal nazvat zpříjemněním zimní přípravy. Jedná se o kombinaci plavání a běhu, do toho začala distanční výuka, a protože, jak tvrdí klasik, všechno zlé, je i k něčemu dobré, získal jsem tím aspoň víc času, který jsem věnoval tréninku a regeneraci.

Filip Michálek v závodě (foto: archiv F. Michálka)

Filip Michálek v závodě (foto: archiv F. Michálka)

První závody se začaly rýsovat na konci dubna a já, lačnicí po závodních kilometrech jsem se rozhodl účastnit

i podniků, kterým bych za normálních podmínek nevěnoval pozornost. To se mi ale částečně vymstilo, když jsem vyrazil na závod Jihočeského poháru v triatlonu obhájit loňské vítězství. V podhůří Kletí, poblíž Českých Budějovic se na cyklistické trase z malé boční uličky vynořilo auto a náraz byl nevyhnutelný. Auto náraz odneslo prasklým zadním i bočním sklem, promáčkou střechou a dveře za řidičem musely být kompletně vyměněny. Já jsem ze srážky v rychlosti kolem 50 km/h vyvázl zázrakem jen s naraženinami a „tetovačkou“, kterou si pravděpodobně ponesu na levé ruce do konce života.

Bohužel časem z mezinárodní termínové listiny zmizely téměř všechny dosažitelné destinace, a tak jsem se musel spokojit pouze s jediným mezinárodním startem, a to v Polském Olštýnu, kde jsem po přejetí (a to doslova) dánského soupeře a následném precizně provedeném saltu přes řídítka obsadil až 12. místo a ambice skončit mezi TOP5 byly ty tam... Pravděpodobně nejpovedenějším startem bylo nakonec MČR v distancích sprint triatlonu, což je porce 750m plavání, 20km cyklistiky a 5km běhu, na kterém se mi povedlo ještě jako závodník v kategorii juniorů obsadit v čase 57:30 celkové 3. místo v elitní kategorii mužů.

Aktuálně se nacházím uprostřed tréninkového kempu na Kanárských Ostrovech, který se nám díky pár příliš pozitivním jedincům a karanténám pobyt stále prodlužuje. Cílem letošní sezóny je objet co nejvíce Evropských pohárů a pokusit se o kvalifikaci na mistrovství Evropy v kategorii do 23 let, což bude ale jakožto „prvoročák“ v této kategorii ne zrovna lehký úkol.

Brácha Šimon je o čtyři roky mladší a ve sportu brutálně těží z mých zkušeností, začal podstaně dříve plavat než já, takže má několik medailí z MČR v plavání i MČR triatlonu a vloni v dresu Nové Včelnice vyhrál atletické mistrovství republiky v běhu na 3000 m.

Filip Michálek na 3. místě na MČR v distancích sprint triatlonu (foto: archiv F. Michálka)

- inzerce

- Výkup dřeva
- Zajištění těžby dřeva
- Kamionová doprava dřeva
- Výkup lesů (i holiny)
- Prodej palivového dřeva, 400 Kč za 1 bm i s dopravou

tel. 608 301 673

batistova@drevo-batista.cz

www.drevo-batista.cz

UHLÍ BERÁNEK
BENAP s.r.o.
v zastřešené hale Jindřichův Hradec

**NEJLEVNĚJŠÍ
UHLÍ
JARO 2021**

Hnědé:

Bílina (Ledvice) / Most
kostka, ořech I., ořech II.

Denně prodej a objednávky:

J. Hradec, Jarošovská 1339/II

Po - Pá 7.00 - 15.00 hod.

Černé:

kostka, ořech I.,

kovářské, koks

Brikety německé:

Rekord 4" 10 - 11 cm

Union 3" 7 - 8 cm

Rekord 2" 5 - 6 cm

Brikety dřevěné:

balení 25 kg

Doprava od 10q ZDARMA

384 321 288

777 321 288

www.uhliberanek.cz

**SKLÁDÁNÍ PÁSOVÝM
DOPRAVNÍKEM**

Prodej slepiček

Červený Hrádek prodává slepičky typu:

Tetra hnědá, Dominant všechny barvy,
Green Shell typu Araukana a Dark Shell
typu Maranska.

Stáří 16–20 týdnů, cena 185–229,- Kč/ks

Prodej: 11. 5. a 29. 6. 2021

Kardašova Řečice – u vlak. nádraží

11:20 hod

Výkup králíčích kožek – cena dle poptávky.
Info: Po-Pá 9:00-16:00 hod., tel. 601

576 270, 728 605 840,

www.drubezcervenyhradec.cz

Lidé z Kardašovy Řečice

Stanislav Červenka

Autor: Aneta Chvojková, Jana Chvojková

Stanislava Červenku všichni známe nejen jako skvělého a zkušeného herce místního divadelního spolku, ale i jako dobrosrdečného a usměvavého člověka. Před nedávnem oslavil své 90. narozeniny, a proto jsme ho navštívili, abychom si spolu povídali, jen tak, o životě.

Začneme úplně od začátku. Odkud pocházíte a jaké bylo vaše dětství?

Narodil jsem se přímo tady, v Nítovicích v čísle 27 a otec pak v roce 1937 postavil dům, ve kterém žiji dodnes. Jsem nítovický patriot.

Do školy jsem chodil do Kardašovy Řečice, už od první třídy každý den pěšky. Ale pro zajímavost, chodil jsem už také do školky, což nebývalo dříve tak obvyklé. Rodiče řekli: „nejdřív musíš do školky, abys pak nebyl ve škole jako utřžený ze řetězu...“. V Řečici byla školka přímo v zámku, kterou vedly řádové sestry a tam jsem dva roky chodil po dobu prázdnin, vždy asi na dva měsíce.

Společné focení ve školce před zámeckými vraty v roce 1937. S. Červenka zcela vpravo ve třetí řadě (archiv S. Červenky)

Jako děti jste musely asi hodně pomáhat rodičům...

To byl takový nepsaný zákon. Všechny děti už od malička byly vedeny k tomu, mít určitou povinnost. Přijít domů ze školy, napsat úkoly, přinést dříví, obrát brambory a udělat další domácí práce a pak teprve jsme si mohly jít hrát ven. Hrály jsme většinou míčové a pohybové hry. Skákaly jsme panáka, hrály fotbal i s holkami, protože nás bylo málo. Na návsi byly vzrostlé stromy, a to bylo naše hřiště. Byl to už takový zavedený vesnický systém, sešli jsme se venku, odpoledne nebo večer po práci a povinnostech, ale nikdy nijak organizovaně.

Jak vzpomínáte na vaše rodiče?

Otec byl vyučený zedník a pracoval i jako malozemědělec. Také například jezdil na práci do Rakouska, kde pomáhal stavět Vídeň. Poté nastoupil na vojnu do rakouskouherské armády, padnul do ruského zajetí a byl tři roky na Sibiři jako zajatec. Ještě mám schované lístky, které otec psal z Ruska domu rodičům. Otec tedy uměl německy i rusky a když na konci války přijeli Rusové, tak tady místní řekli: „támhle ten umí rusky, protože tam byl v zajetí“. Takže zásobovací četa, která byla v Nítovicích, s ním projednávala obsazení prostor a jiné věci.

Otec se narodil v roce 1890 a já v roce 1930, takže když se ženil, už mu bylo 40 let. A jeho šněrovací kotníkové boty, ve kterých se ženil, pořád mám a hraji v nich divadlo. On je totiž šetřil, když šel pěšky do Řečice, tak opatrně našlapoval, aby si je nezničil.

Máte nějaké vzpomínky na období války?

Pomatuji si, že když válka končila, do Nítovic přijeli dva Rusové s pryčkou – to byl celý předvoj. Ještě den předtím tu jezdily německé tanky. Všechno jsme to jako kluci sledovali. Němci postupně odjížděli pryč, směrem na Veselí. Věděli jsme, že bude konec války a u nás ve vesnici byla koncem dubna taková

Stanislav Červenka v roce 1940 (archiv S. Červenky)

Hra se samopaly, rok 1945 (archiv S. Červenky)

snaha... Místní kovář našel na půdě po tátovi pistoli, ale neměl do ní náboje a snažil se je nějak vyrobit. Měl totiž plán, přepadnout a zastřelit německou hlídku, která pravidelně projížděla přes Nítovice. Jenže nítovičtí staří tátové na něj vyrazili: „ty blázne, jakmile nepřijede jako kurýr na místo, tak by okamžitě šli po tom, kde se ztratil, a ještě by to odnesla celá vesnice...“.

Když válka skončila, tak v Řečici, k takzvané Americe, svezla ruská armáda německé i některé ruské zbraně. Dali je na hromadu se sudy s vazelinou a zapálili je. Asi týden to hořelo a potom? To bylo něco pro nás kluky. Přinesli jsme si odsud dva spálené samopaly, jeden německý a jeden ruský. Měli jsme je jen na hraní, funkční nebyly. Ale jeden kamarád si přinesl ještě samotnou hlaveň z kulometu. Propiloval ji, udělal tam zápalnou díрку a chtěl si z toho udělat brokovnici. Přivázal si to na kus dřeva, jako na pažbu a dozadu, protože to byla jen hlaveň, vsadil šroub s matkou a ovařil to elektrikou. Jenže tenkrát elektrika byla špatná a svár nedržel. Sebral někde brokový náboj, rozebral ho, nasypal prach a broky do „pistole“, ale hlaveň, jak byla vrtaná, brok v ní nemohl klouznout a šroub šel zpět. Ten kamarád se na místě zastřelil... A po tom, co se stalo za nehodu, můj otec vzal všechny zbraně, co jsme si přinesli a hodil je do rybníka za Nítovicemi.

Čím jste chtěl být jako malý a co jste studoval?

Já jsem chtěl být odmalíčka hodinářem. Zajímala mě jemná mechanika. Ale otec říkal, že když budu na chalupě, musím se vyučit řemeslo a poslal mě do učení na koláře. To je takové polo umělecké řemeslo, protože na tom voze není nic rovného. Rád jsem se zajímal o technické věci, ke kterým jsem se později vrátil.

Vyučil jsem se tedy v Řečici kolářem u pana Vacka. Jako dítě jsem poznal první republiku, jako dospívající i protektorát. V tu dobu, za Německa, jsem se učil a po skončení protektorátu jsem asi rok u pana Karla Vacka pracoval. Jednou pak učební pán přišel a řekl mi: „vidíš to, není tu žádná práce“, protože po válce se začala používat gumová kola. Nastoupil jsem do firmy Skalka a byl jsem tam až do důchodu. Pan Skalka vyráběl školní a kancelářské potřeby na velmi zajímavých strojích. To se mi líbilo. Na jednoúčelových vysokootáčkových frézách, které uměly opracovat dřevo bez dalšího broušení.

Co jste dělal u firmy Skalka (později n.p. KOH-I-NOOR) za práci?

Začal jsem tam jako dělník, a protože mě práce bavila, přidělili mě k panu Hnízdlu, což byl vývojový pracovník. On vymýšlel nové výrobky a mně dával vyrobit jejich vzorky. Později jsem si udělal mistrovský kohinoorský kurz a nastoupil jsem jako mistr dokončovací dílny a technolog. Časem jsem si dálkově dodělal průmyslovou školu s maturitou.

Byl jste na vojně? Jaké na ni máte vzpomínky?

Ano, nastoupil jsem v roce 1951 k letectvu do Českých Budějovic. Pak jsem absolvoval výcvik v Novém Městě nad Metují. Tam se mi moc líbilo. Cvičák byl na kopci, kam vedlo 65 schodů, které jsme museli vybíhat, po cvičení jsme chodili zpět a zpívali „Červená růžičko, proč se nerozvíjíš...“ a jiné písně a místní na to vždy čekali.

Poté jsem byl zařazen do výcvikového letiště, kde se cvičili piloti na stíhačky MIG 15, které tam byly jako nové dodávány z Ruska. Přílety úplně čisté, bez značky. Přistálo jich třeba 20, za nimi velká Dakota, piloti vystoupili z MIGů, nastoupili do Dakoty a odletěli zpět do Ruska.

A tady jsem získal takovou funkci „staršina roty“. Ze začátku jsem jezdil s cisternou a plnil jsem letadla. Byla to otravná práce, za den jsem najel jen 1,5 kilometru. Ze stojánky k letadlu a zpět. Pak jsem se dostal k mechanikům, což bylo lepší. Když přistálo letadlo, tak jsme mu vyměňovali brzdové čelisti u přistávacích koleček a podobně. Ale pořád se mi to nelíbilo tolik, tak jsem si zažádal o to, jestli bych nemohl jezdit nějaké dálkové jízdy jako zásobování.

Než jsem se dostal k ježdění, přihlásil jsem se do výběru na palubní střelce. Bylo to podmíněné psychologickou a zdravotní zkouškou. Jelikož jsem měl určité problémy se zrakem a také došlo ke změně strojů, kde nebylo tolik střelců potřeba, tak jsem se palubním střelcem nestal. Ale stal jsem se šoférem. Například jsem jezdil s tahačem, kterým jsem na nádraží naložil celou cisternu a odvezl ji na letiště.

Dělal jsem také osobního šoféra veliteli praporu. Vozil jsem ho do Plzně a ve volném čase jsem tam chodil do Malého divadla. Podplukovník Pálka se mě po cestě různě vyptával, odkud jsem a tak. Když zjistil, že jsem z Kardašovy Řečice tak ho to velmi zaujalo, protože mi řekl, že odtud pocházel jeho instruktor pan Kamarýt.

To jsou samé pěkné zážitky...

Ano, ale zažili jsme různé věci. Například jeden pilot zkoušel, jak nahodit stroj, když mu zhasne, což může být velký problém. Seděli jsme na přípravě, kluci to řešili a najednou volali, že někomu zhasla mašina a pilot se nehlásí. On si to zhasnutí přístroje natrénoval, i to, jak získat přistávací rychlost a přistál v letišti. Z letadla se kouřilo, lidi utíkali. Pilot vylezl, došel do hospody, kde byl jediný telefon poblíž a zavolal, aby pro něj ostatní přijeli.

Občas se staly i smrtelné nehody. Například při cvičení střemhlavých letů už to pilot nevybral a podobně. Nebo startoval a nemohl letadlo zvednout nahoru. Měl velkou rychlost a vltl do lesa za letištěm. Později se zjistilo, že mechanik, který to letadlo opravoval, uvnitř zapomněl šroubovák, který způsobil tuto nehodu. Od té doby pak všichni mechanici museli nosit šroubovák na krku, aby to piloti před startem viděli.

Jaký byl váš život po válce?

Po válce jsem doma zůstal jen s otcem, maminka mi zemřela. Otec pracoval jako skladník v družství, a tak jsme spolu doma hospodařili. V roce 1954 jsem se oženil. Vzal jsem si dceru klenovského mlynáře, Boženku Kočovou. Poznali jsme se ve fabrice, kde jsme oba pracovali. A za dva roky, v roce 1956, se nám narodil syn Štanda a v roce 1959 dcera Boženka. Máme 6 vnoučat, samé holky a 4 pravnoučata, samé kluky. Máme z nich radost, jsme na ně pyšní. Jedna vnučka žije s manželem v Americe, v Texasu.

Víme, že vaším velkým koníčkem, kromě divadla, je včelaření. Jak jste se k němu dostal?

Včeliček jsem se nikdy nebál. Jako malý jsem vedle u sousedů zkoumal včelí úl. Zajímalo mě, odkud ty včeličky lezou a proutkem jsem se šfouřal v úlu. Dostal jsem několik žihadel a asi to ve mně zanechalo nějaký „včelařský gen“. Později, když jsem byl ženatý, přišel můj strýc a říkal mi, že drahovský farář se bude stěhovat a rozdává včely a že bych si mohl nějaké vzít. Tak jsem si odtud přivezl dva úly. Byly to moderní úly, tzv. pětiletky, které byly přístupné horem. A od té doby včelařím. Teď zrovna vyrábím dřevěné rámečky do úlů.

Jak jste se to všechno naučil?

Mimo jiné včelařil i můj tchán, takže jsem zkušenosti sbíral i od něj. Také jsem si opatřil literaturu, kde jsem se snažil naučit zásadní věci jako vývoj matky, kdy klade a podobně, abych věděl, kdy přikrmit. A postupem let jsem získal praxi. Nejvíce jsem měl 12 včelstev, teď mám 4, na zahradě za domem. Za ty roky už mám takovou imunitu, že žihadlo do obličeje mi nijak neublíží.

Měl jste ještě nějaké jiné koníčky?

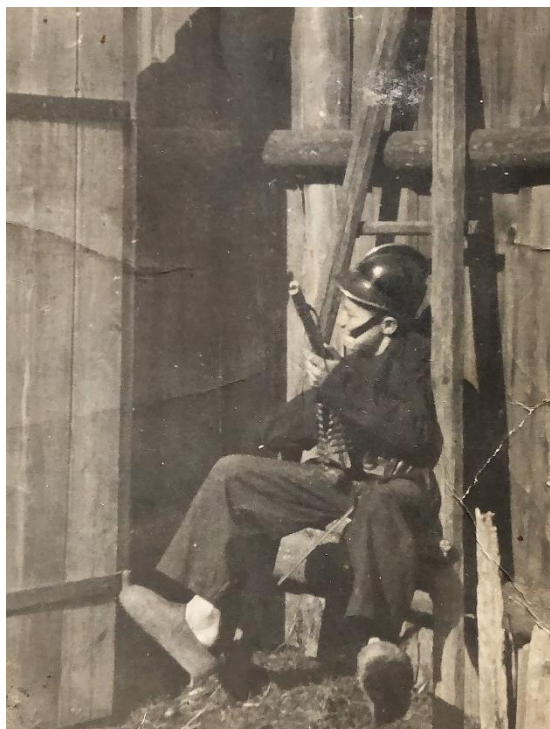
Ještě hru na bicí nástroje. Jako mladík jsem hrál na bubny v jedenáctičlenném orchestru LOGAREX Kardašova Řečice. Kapelníkem byl Josef Kubín a zpěváci Věra a František Žížkovi. Později jsem hrál v menších kapelách, při různých příležitostech do svých 65 let. Velice si vážím toho, že jsem si ještě mohl v současné době zabubnovat v divadelní hře Naši furianti jako člen staročeské kapely a včeličkář Šumbal, a to s kapelníkem Řečické kapely Karlem Machem, Janem Halákem a Karlem Machem starším.

S kolegy z divadelní hry Trojané u rybníka Pichovský. Stanislav Červenka druhý zprava v horní řadě (archiv S. Červenyky)

Divadelní hry DS J. K. Tyl, ve kterých Stanislav Červenka hrál

1957	Jak přišla basa do nebe
1959	Otázka pro Bohy
1959	Ráj v Tichomoří
1959	Trojané
1961	Cínový voják
1966	Kouzelný koberec
1969	Kašpárek a Šmidra mezi indiány
1971	Vstanou noví bojovníci
1973	Lhář
1983	Lucerna
1984	Helenka je ráda aneb Slaměný klobouk
1986	Jak přišla basa do nebe
1987	Nebe na zemi
1989	Poprask na laguně
1990	Strakonický dudák
2000	Jak přišla basa do nebe
2012	Babička v trenkách
2013	Jak čert vyletěl z kůže
2014	Loupežníci na Červeném zámku
2015	Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert
2016	Vodníci v Řečici
2018	Naši furianti

Pojďme k divadlu. Pozoroval jste na sobě už jako malý, že máte nějaké divadelní sklony? Kde a kdy jste začal hrát a jaká byla vaše první role?

Určitě jsem to pozoroval, měl jsem snahu se různě převlékat a podobně. První role byla ve hře Malí čeští Robinsoni, kdy mě místní lidé z Nítovic oslovili, jestli bych nechtěl hrát divadlo. Hrál se 28. února 1943. V Nítovicích se dříve divadlo hrálo hodně. Bylo nás dost a měli jsme vlastní soubor. Hráli jsme v místním hostinci, a protože se tu divadlo hrálo už dlouho, před mojí první rolí, tak tam bylo udělané takové zařízení. Ve zdech byly skoby, na které se nandaly trámy a postavilo se jeviště i se stahovací oponou. Vešlo se tam tenkrát asi 60 lidí. Obecní úřad měl 5 až 6 lavic na své zasedání a pak se od lidí bydlících v okolních domech půjčovaly další lavice.

První roky jsem hrál tedy divadlo v Nítovicích. V Řečici jsem začal v momentě, když za mnou přišel pan Sláma, který pracoval ve stejné fabrice jako já, že bych mohl hrát s Jardu Vítů tzv. „šmidrovky“. Hrály se tím způsobem, že se udělalo pár zkoušek a vědělo se pouze, jak to má dopadnout. Ostatní byla improvizace. Já jsem většinou hrával policajta Šmidru a Jarda kašpárka. Hráli jsme spolu velmi dlouho.

Malý Stanislav ve zbroji. Divadelní sklony se u něj projevovaly už od malička. Rok 1945 (archiv S. Červenky)

Máte nějaké vtipné zážitky z představení?

Těch bylo hodně. Jeden pěkný zážitek mám se Zdeňkem Beníšků, když jsme hráli „Jak přišla basa do nebe“. On měl jako Lucifer letět pro fořta s velkým pytlím. A když se vracel zpět, už s tím fořtem v pytlí, povídal pan Kubiček s panem Žížkou: „ty Zdeňku, to bylo znát, že v tom pytlí nemáš nic, to není dobrý. Musíš se víc ohnout...“ Když byla druhá premiéra, tak mu těsně před vstupem na jeviště podali ruksak, který byl plný cihel. Zdeněk o tom nevěděl, byl překvapený a pěkně nadával... Ale chlapi se smáli a byli spokojení, protože to hned vypadalo víc reálně.

Nebo na konci této hry, když jsem sestupoval dolů a říkal: „Svatý Petře, požehnej mi tu basu a udělej nám duhu, ať po ní můžeme sjet dolu, do toho našeho slzavého údolí.“ A svatý Petr za mnou volal „pozdravuj tam v Jilemnici, tam byla jedna...“ a jak měl na hlavě svatozář, tak pan Žížka vymyslel, že v momentě, kdy sv. Petr řekl „tam byla jedna...“, vzali za silon a svatozář sv. Petrovi uletěla.

Vidíte nějaké rozdíly v tom, jaké bylo divadlo dříve a jaké je dnes?

Já bych řekl, že v tom není velký rozdíl, co se týče zaujetí člověka, který divadlo hraje. Ale dnes je v tom možná více pohyblivosti a snahy, aby hra měla spád. Dříve se divadla hodně spoléhala na nápovědy. Tenkrát jsme v Nítovicích měli nápovědu v budce před jevištěm. Dělal ji pan Marýška, který vždy polohlasitě napovídal a mimo jiné na herce i ukazoval, kdo to má říkat. Takže jeho ruka ukazující z budky, byla vidět i z publika. Dnes je v divadle větší souhra. A také snaha o to, hrát s partnerem, se kterým mám dialog už nějaký čas předtím. Pozorovat ho, mluvit s ním, dělat gesta, grimasy a pak až je vyjádřit slovem.

Role Kláška v divadelní hře Lucerna z roku 1956. Na fotografii s paní kolegyní Dvořákovou (archiv S. Červenky)

Když jsem s divadlem začínal, tak jsem také čerpal z knihy „Ochotnický režisér a herec“, což byla odborná literatura, kterou jsem studoval. I dnes má hodně co říct. Například jevištní řeč je pořád stejná.

Na jaké období v divadle máte nejhezčí vzpomínky?

Velmi rád vzpomínám na hry ze svého mládí, na pana Slámu, paní Žížkovou nebo paní Skočdoplovou, která s námi nacvičila krásné hry, například Trojany. Ty jsme hráli i v Písku. Předloni, když jsme tam hráli Vodníky z Řečice, tak jsem se tam procházel a vzpomínal...

Od paní režisérky Kafuňkové jsem si odnesl takový styl režírování, který by neměl být zapomenut. Ona měla zásadu: „jakmile jednou máš roli – například policajta – tak jsi policajt. Musíš se tak pohybovat, koukat se okolo sebe, jak se policajt pohybuje... Musíš se vžít úplně do té role, a ne pouze poslouchat pokyny režiséra“

Stanislav Červenka s plakátem své nejoblíbenější hry – *Jak přišla basa do nebe*. Poprvé byla sehrána v roce 1957 (foto: A. Chvojková)

Ale úplně nejraději vzpomínám na roli Tuláčka z divadelní hry „Jak přišla basa do nebe“, která měla premiéru 16. a 17. listopadu 1957. „Basu“ jsem hrál vždy po dvaceti letech, celkem třikrát.

Děkujeme za milý rozhovor, přejeme ještě jednou k vašim narozeninám hlavně pevné zdraví, hodně spokojenosti a budeme se těšit, snad už brzy, že vás uvidíme v nějakém dalším divadelním představení!

Pohledy do minulosti

Řečické hřbitovy

Autor: Aneta Chvojková (podle Místopisu Řečice Kardašovy od Jaromíra Hrubého)

Ve druhé polovině roku 2020 proběhla rekonstrukce „starého hřbitova“, při které došlo k očištění a doplnění pomníků a dalších sakrálních artefaktů, k opravě obvodové zdi, dále byly opraveny chodníčky, instalovány lavičky, osvětlení a další mobiliář. V celém prostoru starého hřbitova byla také ošetřena stávající zeleň a vysazena zeleň nová. Starý hřbitov se tak dočkal zasloužené obnovy a jeho nový vzhled přinese důstojný prostor pro odpočinek, rozjímání i relaxaci. Pojďme se nyní podívat do historie nejen „starého hřbitova“, hovorově také nazývaného „starák“...

Kardašova Řečice měla v průběhu věků několik hřbitovů. Nejstarší z nich, tzv. I. hřbitov, se rozprostíral pravděpodobně už ve 13. století (první psané zprávy jsou z 18. století) na návrší v těsné blízkosti řečického kostela. Největší část hřbitova se nacházela před farou, v místech dnešní farské zahrádky. V nedávné době, konkrétně v roce 2011, kdy probíhala výstavba školní družiny, byly při hloubkových výkopech pro vodovodní potrubí mezi školou a kostelem zachyceny základy kamenného objektu, který byl následně zkoumán archeology z Muzea Jindřichohradecka. Na kamenném zdivu nalezeného objektu byly objeveny ostatky lidských kostí. Archeolog Vladislav Burian tehdy uvedl: „Jelikož se lokalita nachází v těsné blízkosti farního

Archeologický nález u řečického kostela (foto: M. Karas)

kostela sv. Jana Křtitele, kde existoval po dlouhá staletí hřbitov, předpokládali jsme, že se jedná o fragmenty zdíva zřejmě raně barokní hrobky. Po začistění stěny a vypreparování hliněných spár jsme však došli k závěru, že jde o stavbu mnohem starší. Následným vypreparováním profilu výkopu bylo odkryto několik etap osídlení zdejší krajiny, z nichž nejstarší sahá až do poloviny 13. století!"

První řečický hřbitov zůstal na svém místě až do doby panování Marie Terezie a Josefa II. Panovník Josef II. si plně uvědomoval hygienická a zdravotní rizika spojená s pochováváním lidských ostatků uvnitř měst, a proto v roce 1784 zrušil hřbitovy u farních objektů v intravilánu obce a nakázal zakládání nových hřbitovů „za hranicemi měst“. Nejstarší řečický hřbitov byl zrušen, přestalo se na něm pochovávat a zůstal kolem kostela až do požáru v roce 1814. Některé kamenné náhrobky z tohoto hřbitova byly použity při obnově požárem zasaženého kostela.

Nový hřbitov – tzv. II. hřbitov, který byl založen na konci Hradní ulice – tzv. „za Jozovi“, byl vysvěcen v roce 1772. Uprostřed východní hřbitovní zdi stojí, až do dnes, krásná hrobka s kamennými sloupy, ve které odpočívá od roku 1846 matka faráře Karla Halíka Marie Halíková. Hrobka je dílem tehdejšího stavitele Bartoloměje Víty. V roce 2018 nechalo město Kardašova Řečice hrobku zrekonstruovat. Další náhrobní kapličky se bohužel do dnešních dnů nedochovaly, z některých zbyly pouze náhrobní kameny. Například kaplička rodiny Hrubých z roku 1857, pod kterou odpočívá otec dějepisce Jaromíra Hrubého Karel Hrubý, stála nalevo od hrobky Marie Halíkové – viz fotografie z roku 1957 od pana V. Nekuta. Dnes na tomto místě najdeme pouze náhrobní kámen. Uprostřed starého hřbitova, jak mu dnes říkáme, se i do dnešních dnů dochoval kamenný náhrobek řečického faráře Bernarda Christlbauera, který zemřel v roce 1864. V jižním rohu hřbitova stávala dřevěná kostnice, později nahrazena zděnou umrlčí komorou a pitevnou, která byla zbořena v roce 1933. Starý hřbitov sloužil od roku 1772 až do roku 1911, tedy do doby, kdy již přestal dostatečně stále více se rozrůstajícímu počtu obyvatel města.

Nový a větší hřbitov byl založen a vysvěcen v roce 1911, hned vedle starého hřbitova, na polích „na Vrších“. Nový hřbitov byl již obecní a náklady na něj byly v té době 30 000 K. Jelikož v Řečici rostl počet příslušníků československé církve, dala obec svolení k tomu, aby nad budovou umrlčí komory byl umístěn i kalich s nápisem „Bůh láska jest...“. V roce 1936 byl nový hřbitov rozšířen o horní část a o rok později byly některé ostatky zemřelých přeneseny ze starého (II. hřbitova) na nový III. hřbitov.

Čtvrtým řečickým hřbitovem je židovský hřbitov, který byl založen někdy v první polovině 17. století jižně za městem. V roce 1673 byl na žádost Žida Josefa Michala ohrazen. V polovině 19. století byl ještě rozšířen až do nynější podoby, obehnan novou kamennou zdí a byla zde postavena

Historické fotografie „starého hřbitova“ (zdroj: K. Řečice a její okolí ve fotografiích fotil V. Nekut)

stavitelem Vítou márnice, která byla zbořena roku 1987. Židovská náboženská obec zanikla v Kardašově Řečici až za nacistické okupace, kterou nepřežilo devatenáct řečických Židů. Období nacistické okupace přežila pouze Marie Krátká, roz. Hönigová, jejíž manžel nebyl židovského původu a tím ji dlouho chránil před odvlečením do Terezína. Zemřela roku 1965 a její pohřeb byl posledním pohřbem konaným na řečickém židovském hřbitově. Na hřbitově se dodnes dochovalo okolo 160 náhrobků, mezi nimi i například pomník MUDr. Gustava Hoeniga, lékaře barona z Rothschildů nebo rabína a učitele Lazara (Eleasara) Benesche. V nedávné době byly postaveny všechny povalené náhrobky a byla opravena ohradní zeď. Židovský hřbitov vlastní Židovská obec v Praze.

Řečický židovský hřbitov (zdroj: wikipedia.cz)

- inzerce

BISTRO U VESELÝCH SOUSEDEK

Nově otevřeno

v autobusové zastávce na náměstí J. Hrubého v Kardašově Řečici

Každý den pro vás připravujeme snídaně, svačiny i obědy:

- ♥ každé ráno pro vás pečeme čerstvé koláčky, sladké i slané mini pečivo, croissanty (ty plníme nugátem, marmeládou a čerstvým ovocem)
- ♥ bagety, které pro vás plníme šunkou, salámem nebo sýrem
- ♥ na oběd pro vás máme připravené BBQ Burger, kuřecí stripsy, klasický Hot Dog nebo dřevorubeckou bagetu s grilovanou sekanou
- ♥ speciality z rybího masa, karbanátky, Hot Dog s rybí klobásou nebo zeleninový salát s „rybokoulema“
- ♥ bramborové vrtulky a bramborové vlnky

Myslíme i na pitný režim, máme pro vás speciální nabídku:

- ♥ funkčních vod, domácích limonád, vitamínových bomb v podobě ovocných FRESH nápojů
- ♥ kávu, cappuccino, latte macchiato, pečený čaj i teplou čokoládu

Vše vám rádi zabalíme s sebou na cestu do práce nebo domů!

Také nabízíme možnost objednat si vše z naší nabídky na určitou hodinu a připravené jídlo si pouze vyzvednout.

Objednávky přijímáme na čísle

773 939 907 nebo 725 306 137

Otevřeno pro vás máme

pondělí–pátek od 6:30 do 15:30

PS: Až skončí omezení a bude zmrzlina, tak se pracovní doba bude upravovat.

Těší se na vás celý tým

Veselých sousedek!

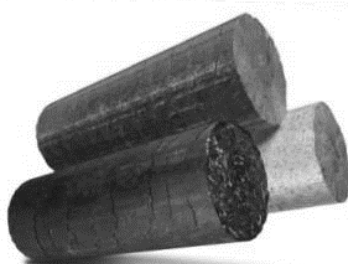
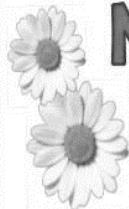

JARNÍ VÝPRODEJ

Začínáme v dubnu!

NYNÍ NEJLEVNĚJŠÍ Z CELÉHO ROKU

- **EKOBRİKETY** - několik druhů
- **PELETY** - několik druhů
- Nejlevnější, čerstvá*
- **MULCOVACÍ KURA**

ČISTÉ TEPLLO PRO VÁŠ DOMOV
EKOPALIVO

DOPRAVÍME AŽ K VÁM DOMŮ!

www.ekopalivo.cz

Prodejna: Briketárna Větrní u Č.K.

Mobil: +420 734 768 420

E-mail: prodejnavetrni@ekopalivo.cz

Prodejna: Č. Budějovice, Na Dl. Louce

Mobil: + 420 777 917 714

E-mail: prodejnach@ekopalivo.cz

PIZZERIA DON SIMON

vás zve na pizzu z pravých italských surovin

**Otevírací doba: po – čt 10:30 – 20:30, pá 10:30 – 21:00, so 12:00 – 21:00,
ne 12:00 – 20:00.**

Pizzu vám rádi dovezeme nebo si ji můžete vyzvednout ve výdejním okénku na adrese **Hradecká ulice 187.**

Objednávky přijímáme na tel.: **735 102 995** a najdete nás i na facebooku.

Budeme se na vás těšit!

PIZZERIA DON SIMON

MENU

	28 cm	35 cm
1. Margharita 1,7	95,-	140,-
pomodoro, mozzarella, bazalka, extra virgin olivový olej		
2. Guattro Formaggi 1,7	120,-	165,-
smetanový základ, mozzarella, gorgonzola, parmazan, hermelín, bazalka, oregano, extra virgin olivový olej		
3. Diavola 1,6,7	115,-	160,-
pomodoro, pikantní salám, mozzarella, olivy, oregano		
4. Funghi 1,6,7	120,-	165,-
pomodoro, mozzarella, žampiony, šunka, bazalka, oregano, extra virgin olivový olej		
5. Capricciosa 1,7	125,-	165,-
pomodoro, artyčoky, žampiony, šunka, parmazan, olivy, oregano, extra virgin olivový olej		
6. Hawaii 1,6	110,-	150,-
pomodoro, parmazan, ananas, šunka, bazalka, extra virgin olivový olej		
7. Neapolitana 1,4,7	115,-	160,-
pomodoro, mozzarella, ančovičky, bazalka, extra virgin olivový olej		
8. Šunková 1,7	105,-	150,-
pomodoro, šunka, parmazan, extra virgin olivový olej		
9. Calzone- kapsa 2ks 1,7		160,-
gorgonzola, mozzarella, rukola, cherry rajčátka, prosciutto, parmazan, bazalka, extra virgin olivový olej		
10. Calzone – kapsa zapékaná 2 ks 1,7		160,-
rukola, šunka, gorgonzola, hermelín, žampiony, extra virgin olivový olej		
přísady navíc 20,- krabice 10,-		

PRODEJ KUŘIC

FIRMA NOVÁK RADOMYŠL
KARDAŠOVA ŘEČICE – 14:15 hod.
NÁMĚSTÍ – AUT. ZASTÁVKA

DNE: 5. 3. / 2. 4. / 30. 4. / 28. 5. / 25. 6. / 23. 7. / 20. 8.
/ 17. 9. / 15. 10. / 12. 11.

červené, černé, kropenaté, modré, žíhané, bílé, kohouti

stáří 20 týdnů

tel. 602115750

cena 195 Kč/ks

www.drubez-novak.cz

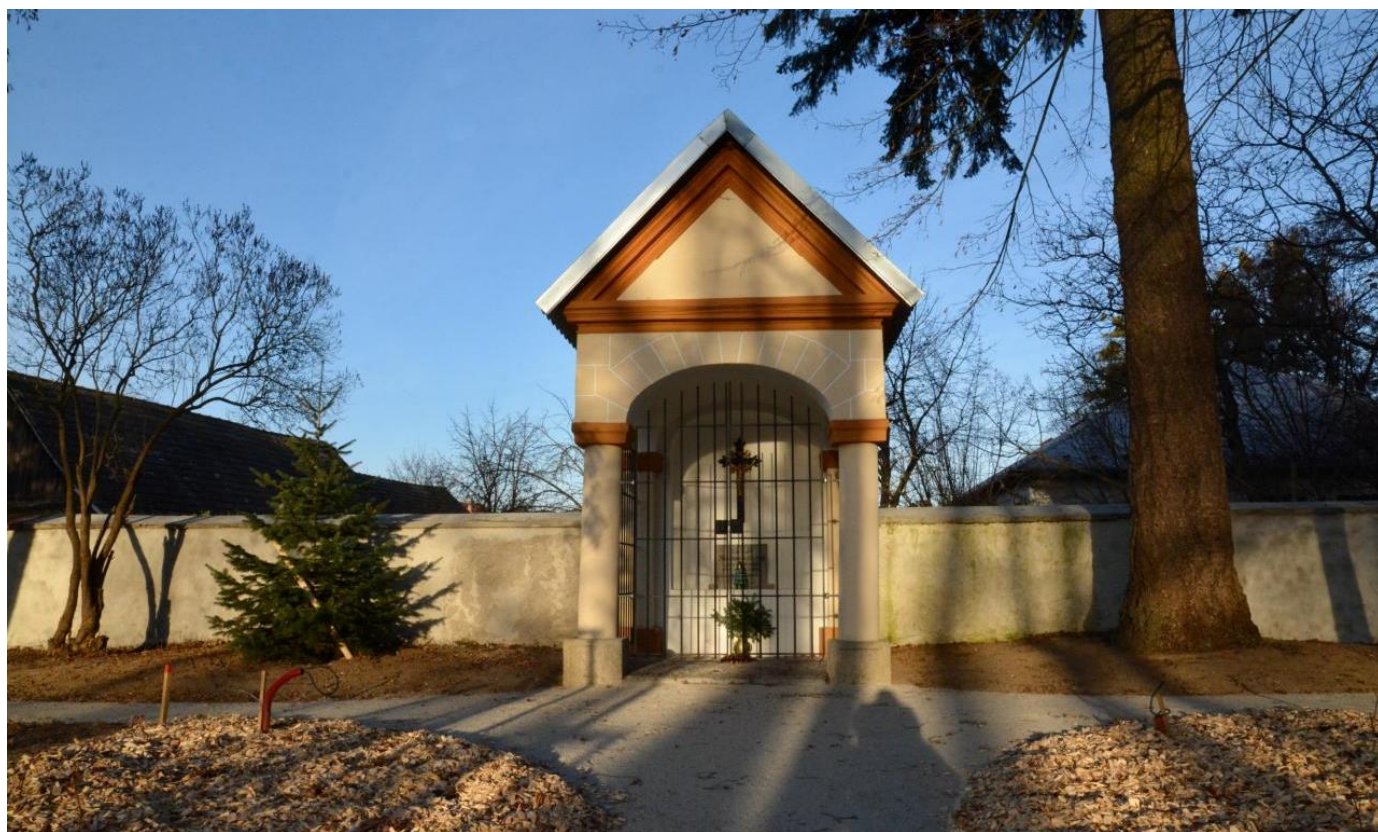
Kardašova Řečice v zimním hávu. Vlevo bruslaři na rybníce Velký, vpravo pohled na kostel od „zámečku“ (foto: N. Semerád)

Kardašova Řečice v zimním hávu. Vlevo pohled na zasněžené nádraží, vpravo pohled od rybníku Kuchyňka na kostel (foto: N. Semerád)

Očkování proti COVID-19 v řečickém DPS za účasti doktora Kubíčka a mediků z Jindřichova Hradce (foto: N. Semerád)

Rekonstruovaný starý hřbitov. Rekonstrukce proběhla ve druhé polovině roku 2020 (foto: N. Semerád)